

JAZZFLITS NUMMER 425
26 AUGUSTUS 2024

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP PAPIER

Tokyo Jazz Joints (Jan J. Mulder)

6 JAZZ OP DE PLAAT

Boelo Klat, Lakecia Benjamin,
Bill Charlap, Andrew Bird, Dave
Douglas, Bill Frisell, Liva Dumpe e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

18 George Braith (Erik Carrette)

23 Europe Jazz Media Chart Augustus

21 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2024

JF 426 KOMT 16 SEPTEMBER UIT

BERICHTEN

**Gemeente A'dam geeft subsidie
aan Bimhuis en Jazz Orchestra**

Het Bimhuis krijgt van 2025 tot en met 2028 jaarlijks 1,5 miljoen subsidie van de gemeente Amsterdam. Het Jazz Orchestra of the Concertgebouw zal in die periode jaarlijks 145.000 euro ontvangen. Dit maakte het Amsterdams Fonds voor de Kunst (AFK) op 1 augustus bekend. Het festival Jazzfest krijgt de komende vier jaar jaarlijkse 35.000 euro en Super-Sonic Jazz 57.500 euro. Het 'ontwikkelplatform' Space is the Place ontvangt 94.000 euro. Hiermee is de lijst van begunstigden in de jazzscene compleet. Het AFK verdeelde in opdracht van het gemeentebestuur een bedrag van jaarlijks 51,2 miljoen aan subsidies voor de Amsterdamse kunsten; 164 aanvragen werden gehonoreerd.

Meer info: <https://tinyurl.com/5hrv6fww>

**ELLIOT in finale
B-Jazz International Contest**

De Nederlandse formatie ELLIOT is een van de zes finalisten van de 44ste B-Jazz International Contest. Dat concours is onderdeel van het festival Jazz in 't Park in Gent (van 5 tot en met 7 september 2024). De andere finalisten zijn TB Project, Giulio Ottanelli Quartet, Tomer Cohen Trio, Igor Senderov Quartet en Opening Theory. De zes formaties treden ieder veertig minuten op. Inzet van de finale is de Grote Prijs Albert Michiels, vernoemd naar de oprichter van het concours (voorheen Jazz Hoeilaart). De winnaar krijgt verder een aantal optredens op internationale podia aangeboden.

ia77

JazzFlits

TOONAANGEVEND JAZZPERIODIEK SINDS 2003

**MARSHALL ALLEN, MARILYN CRISPELL EN
CHUCHO VALDÉS ZIJN NEA JAZZ MASTERS 2025**

Pianiste Marilyn Crispell. (Foto: Michael Patrick Kelly)

Tenorsaxofonist Marshall Allen, pianiste Marilyn Crispell en pianist Chucho Valdés zijn benoemd tot National Endowment for the Arts (NEA) Jazz Master 2025. De onderscheiding is het hoogste Amerikaanse eerbetoon aan een nog levende jazzmusicus. Ze ontvangen ieder 25.000 dollar. De prijsuitreiking is op 26 april 2025 in het Kennedy Center for the Performing Arts in Washington DC.

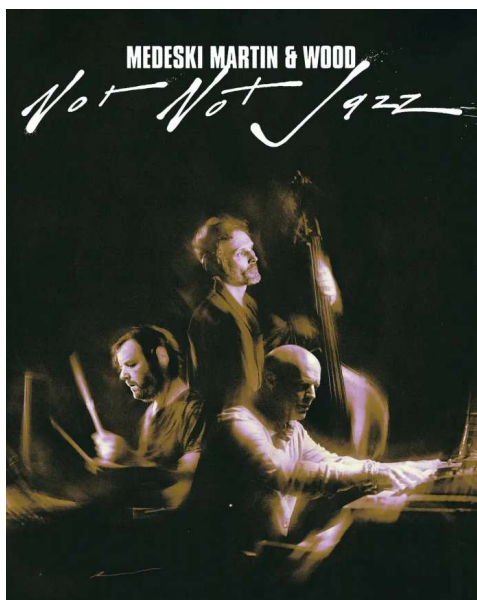
"This class of NEA Jazz Masters represents the finest in free thinking musicians", zegt Jason Moran, artistiek directeur jazz van het Kennedy Center in een persbericht: "Each has been an active and integral part of communities that have pushed the music forward to new heights. At 100, Marshall Allen continues to electrify the stage both as a solo artist and as an original member of the Sun Ra Arkestra; Marilyn Crispell has boundless lyricism that flows with a hallmark confident freedom; Chucho Valdés represents a forward thinking Cuban piano and ensemble tradition that has inspired musicians and audiences globally; and Gary Giddens' fierce journalism shares the insights of the music and musicians so that more people may become believers in the sound."

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

vervolg NEA Jazz Masters 2025

Als pleitbezorger voor de jazz krijgt dit jaar jazzcriticus Garry Giddens de 'A.B. Spellman NEA Jazz Masters Award for Jazz Advocacy'. Giddens timmert al meer dan vijftig jaar aan de weg, onder meer in The New York Times en Esquire. Ook schreef hij verscheidene boeken over jazz.

Sinds 1982 zijn 177 Jazz Masters benoemd, onder wie Kenny Barron, Terence Blanchard, Carla Bley, Dave Brubeck, Terri Lyne Carrington, Betty Carter, Stanley Crouch, Roy Eldridge, Paquito D'Rivera, Quincy Jones, Sun Ra, Dianna Reeves en Henry Threadgill. De NEA is onderdeel van de federale Amerikaanse overheid.

Film over Medeski, Martin & Wood uit op dvd

Begin deze maand is een filmdocumentaire op dvd verschenen die een kijkje geeft in het maakproces van een nieuw album van het trio Medeski, Martin & Wood. De film, 'Not Not Jazz' is geregisseerd door Jason Miller en laat zien wat aan de opnamesessie vooraf gaat en hoe die zich vervolgens in de Allaire Studio in Woodstock voltrekt. De film uit 2019 was reeds op twee festivals te zien. Medeski, Martin & Wood bestaat uit toetsenist John Medeski, bassist Chris Wood en drummer Billy Martin. Tijdens de filmopnames bestond het trio 25 jaar. 'Not Not Jazz' is ook te zien bij een aantal streamingdiensten. De film duurt 77 minuten.

Bekijk hier een trailer van de film:

<https://tinyurl.com/mt66yfce>

Meer actuele berichten vindt u hier: <https://tinyurl.com/3cxrz2s7>

Het Adèle Viret Quartet. (Foto: Julia Gat)

ADÈLE VIRET QUARTET WINT EURORADIO JAZZ COMPETITION 2024

Het Adèle Viret Quartet heeft op 22 juli in Marciac de Euroradio Jazz Competition 2024 gewonnen. Het kwartet had volgens de jury ook de beste solist van het concours in de gelederen, te weten pianist Wajdi Riahi. De groep kreeg drieduizend en de solist duizend euro als prijzengeld.

De finale van het concours was een geheel vrouwelijke aangelegenheid en vond plaats tijdens het jaarlijkse festival Jazz in Marciac. De winnende formatie van celliste Adèle Viret moest het in de finale opnemen tegen het Finse Ida Alanen Trio en de Duitse Kira Linn met haar Linntett. De jury bestond uit Thomas Loewner (Deutschlandradio), Roch Sicinski (Poolse radio) Pilar Subirà (Catalunya Música), Jean-Marie Durand (Jazz in Marciac) en Jowee Omicil. De Euroradio Jazz Competition is een initiatief van de European Broadcasting Union, een samenwerkingsverband van 68 publieke omroepen, dat jaarlijks ook het Eurovisie Songfestival organiseert. Met de Jazz Competition wil de EBU jonge jazzmusici aanmoedigen en promoten, onder meer via de aangesloten radiostations. Die kunnen musici uit hun land aanmelden voor het concours door een geluidsopname van een concert te sturen. De gemiddelde leeftijd van de leden van de deelnemende formaties mag niet hoger dan dertig zijn. Er zijn twee halve finales, waaruit uiteindelijk vier groepen doorgaan naar de finale. Door uitzonderlijke omstandigheden waren dit jaar maar drie finalisten present in Frankrijk. De winnende formatie van Adèle Viret speelt op 28 november aanstaande in het Bimhuis in Amsterdam.

Ronnie Scott's sluit maand vanwege verbouwing

De bekende Londense jazzclub Ronnie Scott's is deze maand augustus gesloten voor een verbouwing. Het bovengesloten barge-deelte en de grote ruimte beneden worden op de schop genomen. Er komt nieuw behang en ook de vloer en het plafond worden onder handen genomen. Verder komen er andere verlichting en meubilair. Het is de eerste renovatie van de club sinds de verkoop van de zaak door oprichter Pete King aan Sally Greene en Michael Watt in 2005. In dat jaar werd Ronnie Scott's helemaal opgefrist onder leiding van binnenhuisarchitect Jacques Garcia. Ronnie Scott's heropent in september met onder anderen de Guy Barker Big Band (17- 19 september) en zes avonden lang organist Booker T. Jones, die onder meer hits van zijn M.G.'s zal spelen.

GEORGE JAZZCAFÉ

EEN ARNHEMSE LEGENDE

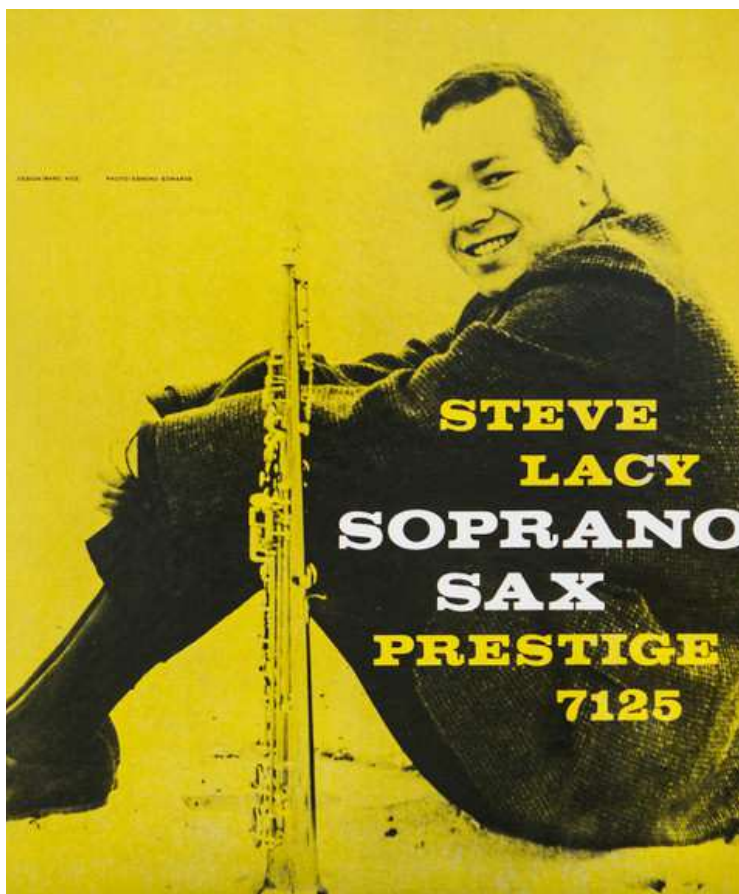

Geschiedenis vermaard Arnhems jazzcafé geboekstaafd

Van de hand van journalist Peter Bierhaus verschijnt 24 november bij uitgeverij Parkstraat een boek over een vermaard jazzcafé: 'George Jazzcafé, een Arnhemse legende'. Dat café was van 1974 tot en met 1996 in de Hoogstraat te vinden. Het ontleende zijn naam aan eigenaar George Inge. Onder anderen trompettist Chet Baker, saxofonist Dexter Gordon en drummer Art Blakey speelden er ooit. Wie dat had geregeld, wordt in het boek onthuld, vertelt Bierhaus 25 juli in dagblad De Gelderlander. Musici als Henk Haverhoek en Guus Tangelder, die zelf ook vaak bij George Jazzcafé speelden, zetten hem op het spoor. Ook de Nederlandse jazztop stond bij George Inge op het podium: "Hans Dulfer. En natuurlijk drummer en Arnhemmer Pierre Courbois." Zo'n 25 mensen sprak Bierhaus voor zijn boek, onder wie Masha Bijlsma: "Zij kwam als kind al met haar ouders bij George. Haar vader was jazzdrummer. Ze vond het altijd een feest. Tien jaar later stond ze er zelf als jazz-zangeres." "Arnhem was in die tijd het epicentrum van de jazz in Oost-Nederland", meent Bierhaus, "met name door George Jazzcafé. Vrij snel nadat het café dichtging, was er de Stichting Jazz in Arnhem. Die liet jazzartiesten in Muis spelen. Maar dat had niet de grandeur van George Jazzcafé." George Inge overleed in 1998 op 58-jarige leeftijd. Bij het boek is een cd gevoegd met een live-opname van Chet Baker, gemaakt bij George Jazzcafé.

Justin Time Records verkocht

Het Canadese jazz-, blues- en gospellabel Justin Time Records is verkocht aan de Netwerk Music Group. Het label bestaat ruim veertig jaar en werd opgericht door Jim West. Justin Time startte in 1982 met platen van pianist Oliver Jones. Later verscheen er ook werk van de pianisten Oscar Peterson en Paul Bley. Verder zijn artiesten als Ray Anderson, Billy Bang, Hamiet Bluiett, Dizzy Gillespie, Abdullah Ibrahim, Ingrid Jensen, Diana Krall, Rannee Lee, David Murray, Ed Thigpen, World Saxophone Quartet in de catalogus aan te treffen. Die omvat bijna vijfhonderd titels. De nieuwe eigenaar heeft aangekondigd het label op dezelfde voet te zullen voortzetten.

Steve Lacy op de hoes van zijn album 'Soprano Sax'.

Digitaal eerbetoon aan Steve Lacy

Sinds enige tijd is een website in de lucht ter ere van wijlen sopraansaxofonist Steve Lacy (1934-2004). Initiatiefnemer Mauro Stocco: "Nadat ik vele jaren had gewijd aan het verzamelen van platen, boeken en tijdschriften over Steve, hem meerdere keren had ontmoet en optredens voor hem had georganiseerd in solo, trio, sextet en met Musica Elettronica Viva, besloot ik dat het tijd was om een eenvoudig, maar oprecht, eerbetoon te maken. Lacy was een genie van onze tijd, een soort Leonardo Da Vinci, die in staat was om te interacteren met Dixieland, Monk, Ellington, vrije, Indiase muziek, MEV, Giuseppe Chiari, dans, schilderkunst, beeldhouwkunst, cinema, poëzie, levend theater, filosofie, Tao, en de rol van de moderne sopraansaxofoon vastlegde." De website is een 'werk in uitvoering'. Momenteel zijn er bijdragen en getuigenissen van veel vroegere medewerkers, bewonderaars en vrienden te vinden. Het adres van de website is: stevlacymemorialsrapbook.org. (bron: New York City Jazz Record, augustus)

Haarlem krijgt nieuw jazzfestival

Acht Haarlemse en Zandvoortse organisaties hebben hun krachten gebundeld om een nieuw vierdaags jazzfestival op poten te zetten. Dat zal van 3 tot en met 6 oktober plaatsvinden. Een definitieve naam is er nog niet; de werktitel is '023jazz Festival'. Wel is al een aantal musici vastgelegd: de Josee Koning Band, Urban Mosaic met Kader Abdolah, Fie Schouten, Sofia Borges, Toussaint's Blues Kitchen XL, Rebecca Lobry Kwartet, Touch French and Italian en het Marco Ullstein Quintet. De deelnemende podia zijn Haarlem Jazz Underground, Verhalenhuis, Studio MAPA, Haarlem Bluesclub, Jazz in Zandvoort, Drop Me Off in Haarlem, JazzX en de Pletterij. "Het is een oude wens die in vervulling gaat", zegt Arno Duivesteyn van de Pletterij op 13 augustus in de IJmuider Courant, "We weten al langer dat je bij Jazz & More niet moet zijn als het over jazz gaat. En deze week vonden we daarom een geschikt moment om ermee naar buiten te treden (het festival Haarlem Jazz & More vond plaats van 15 tot en met 17 augustus; red)." Het nieuwe festival moet niet als een soort 'tegenfestival' worden gezien, zegt hij: "Dit is een toeval ander initiatief op een ander moment in het jaar".

Benjamin Herman als zijn filmpersonage. (Persfoto)

Benjamin Herman debuteert in speelfilm als acteur

Saxofonist Benjamin Herman maakt in de speelfilm 'A Ringing in the Ears' zijn debuut als acteur. Hij vertolkt een van de hoofdrollen in een verhaal over militaire muzikanten die op de vlucht een gewonde kameraad achterlaten. De film gaat 22 september in première tijdens het Nederlands Film Festival. Dat wordt gehouden in Utrecht. Regisseur van de film is Gabriel Lester.

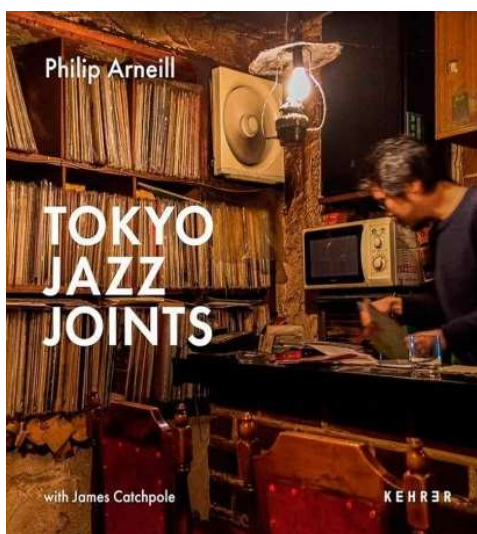
Amersfoort Jazz-festivaldirecteur Alexander Beets. (Persfoto)

AMERSFOORT JAZZ FESTIVAL NAAR VOORJAAR ONDER NIEUWE NAAM 'MUSICIANS PARADISE'

Het Amersfoort World Jazz Festival zal vanaf volgend jaar niet meer in augustus plaatsvinden. Het komt ergens tussen Hemelvaart en eind juni op de kalender te staan. Voorts verhuist het naar het Oliemolenkwartier en zal het onder de naam 'Musicians Paradise' verdergaan. Een en ander is het gevolg van het wegvallen van de meerjaren-subsidie van het Fonds Podiumkunsten, zo vertelt festivaldirecteur Alexander Beets 9 augustus op de website nieuwsplein33.nl.

"We moeten meer onze eigen broek ophouden en daarom gaan we ook naar het Oliemolenkwartier. Er zijn goede gesprekken met eigenaar Schipper Bosch, over het buitenterrein en gebruik van de zaal van de Prodentfabriek. Verder praten we met Hoog Vuur en zijn de zalen van FLUOR inzetbaar", aldus Beets. Dat het festival de binnenstad verlaat heeft tevens te maken met de dalende animo van de horeca aldaar. Die levert liever geen terrasruimte meer in. 'Zonder festival zitten we toch wel vol', hoort Alexander Beets steeds vaker. De productie van het festival wordt na zeventien jaar overgedragen van Floor Visser aan de organisaties Fluor en Kosmik. Visser heeft al te veel klussen voor juni en kan het festival er in die periode niet meer bij hebben. Het festival verliest met de verhuizing tevens zijn oude naam. Beets: "We gaan weg van het woord jazz en gaan Musicians Paradise heten." Eigenlijk wilde festivaldirecteur Alexander Beets na 25 jaar betrokkenheid afscheid nemen, maar hij stelt dat nu nog een jaar of twee uit om het festival nieuwe stijl mede handen en voeten te geven. Niet omdat de organisatie zo'n leuk werk is, overigens: "Het is 350 dagen per jaar een enorme bak gezeik. Aanvragen voor subsidies doen, verantwoordingen en allemaal dingen waarvan je denkt 'dit heeft geen reet te maken met mijn liefde voor deze muziek'."

JAZZ OP PAPIER

Philip Arneill (foto's en inl.)

en James Catchpole (inl.)

Tokyo Jazz Joints

Heidelberg: Kehrer Verlag, 2023

[168 pag.] : foto's ; 21x25 cm

ISBN 978-3-96900-120-2

geb. in slipcase

prijs 45 euro

Bekijk hier de website bij het boek:

<https://www.tokyojazzjoints.com/>

Correctie Rinus Groeneveld

In Jazzflits 423 werd in deze rubriek een boek van Rinus Groeneveld besproken.

Het vermelde ISBN-nummer was onjuist.

Het juiste nummer is 978-90-90-38187-9.

TOKYO JAZZ JOINTS

Voor de platenkast langs zijn horizontaal draadjes gespannen, met een haakje verbonden aan een soort katrolletje, dat uiteindelijk iets van een alarminstallatie in werking moet stellen: dat niemand het waagt er met zijn vingers een elpee uit te trekken. "Please! Do not treat records by yourself." Althans, zo moet het ongeveer gaan, elke uitleg daarover ontbreekt.

We zijn in een kissa, Japans voor een theehuis. Je kunt er in alle rust een plaat beluisteren. Met een drankje – flessen genoeg – en een hapje, maar met elkaar praten is er taboe. De muziek staat voorop.

Er zijn er een paar honderd van in Tokio en zijn buitenwijken. Het is een typisch Japanse vorm van cultuur, razend populair in de jaren zestig en zeventig, maar als gevolg van de mogelijkheden online dreigt die nu in verval te raken. Twee liefhebbers, tevens kenners van het Japans, de een uit Ierland, de ander een Amerikaan, hebben ettelijke kilometers afgelegd op zoek naar dit soort gelegenheden en hebben er foto's gemaakt, van de buitenkant, de entree, maar vooral het interieur. Het resultaat is dit boek.

Wie het voor het eerst doorbladert, krijgt een somber, weinig aantrekkelijke indruk van de inhoud. Alle foto's zijn zonder flitslicht gemaakt, en de donkerbruine tinten wekken een identiek beeld op. Bij nadere bestudering echter vertonen ze grote verschillen: bij de een kom je binnen via een schamel verlicht trapportaal, passeer je een ruimte die oogt als een uitdragerij: een container, een gieter, een bezem, fietsen, een lampenkap, een stapel kratten en opschriften: "I'm very grad [sic] that you have come. Please enjoy."

Maar er zijn ook keurig ingerichte salons: met een bankstel en alles op zijn plaats, ingelijste portretten aan de muur. Je vindt dit soort gelegenheden zowel in achterafstraatjes als in een parkachtige omgeving.

Op de meeste foto's is geen mens te zien; hier en daar zet iemand een plaat op of neemt de post door. Dat het steeds om jazz gaat is niet altijd even duidelijk. Wel zien we allerlei geluidsapparatuur, waaronder een of meer draaitafels, enorme luidsprekers, verder wat barkrukken, klerenhangars, een airco, kasten vol met elpees, maar van jazz geen spoor. Op één foto zit een man op een barkruk met voor zich rijen flessen en glazen. Aan het plafond hangen papieren met de prijzen van de snacks. En ja, daar ontdekken we in de hoek zowaar de hoes van een Art Pepper-elpee. Je moet al een Hans Aarsman zijn die in zijn krantenrubriek met een speurdersoog het spelletje speelt: Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet.

De meeste cafés hebben een Japanse naam, maar sommige zijn vernoemd naar een Amerikaanse jazzmusicus. Zo slaat 'Pithecanthropus Erectus' uiteraard op Charles Mingus. En 'Coltrane, Coltrane' (twee keer) verwijst naar Thelonious Monk, die in 'Well, you needn't' (op 'Monk's Music') aangeeft dat het Coltrane's beurt is om te soleren.

Jammer dat er niet meer tekst is. Ik had willen weten of je voor het aanvragen van een plaat moet betalen. Luisteren de andere aanwezigen mee? Ik heb geen koptelefoons gezien. Wordt het aantal keren dat een plaat draait bijgehouden? Wie bepaalt de inkoop? Is er een band met platenmaatschappijen? Er zal geen disc jockey zijn die daar staat te dansen en te springen, maar wordt er helemaal niets over de muziek gezegd: wie er spelen, het jaar van uitvoering, de titel? Maar ja, de samenstellers hebben een fotoboek willen maken en wat voor één!

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

BASSDRUMBONE

Afternoon

Auricle Records

In hun 47-jarig bestaan als BassDrumBone hadden trombonist Ray Anderson, bassist Mark Helias en drummer Gerry Hemingway eigenlijk zelden of nooit vrij geïmproviseerd tijdens plaatopnamen. Maar tijdens een opnamesessie in juli van het vorig jaar gebeurde het zomaar. De drie trioleden hadden wel de nodige nieuwe stukken meegenomen, maar de rug-gengraat van dit nieuwe album, 'Afternoon', wordt gevormd door een drietal improvisaties. En daarin wordt eens te meer duidelijk hoe sterk de band tussen de muzikanten is. De grillige lijn die Helias en Hemingway opzetten in 'Afternoon begins' wordt gecompliceerder door een springerige melodie van Anderson, die zijn majestueuze toon kracht bij zet met demperwerk. Bas en drums versnellen en zetten de trombone tot virtuoos spel aan, maar vóór de kleine zes minuten om zijn, wordt er gas teruggenomen voor bezinning en contemplatie. Het is een structuur die alles in zich heeft van wat een compositie zich had kunnen wensen. In 'Afternoon continues' en 'Afternoon ends' gebeuren vergelijkbare zaken. Om het album compleet te maken, horen we de drie schitteren in het fijne, funky 'Ain't nuttin butta' van Hemingway en Helias' balladachtige 'Shone eyes' (waarin Anderson zijn fluwelen toon breed uitmeest). Anderson leverde het ritmisch uitgekookte 'Bright Wabash', dat met de rusten in het thema associaties oproept aan 'Evidence' van Monk. Zodra de gaten in de compositie dichtgesmeerd zijn, kan BassDrumBone laten horen dat het zich helemaal thuis voelt in bluesy omstandigheden. Rijkdom en verdieping zijn de kernwoorden van een trio dat met gemak afkoerst op het vijftigjarig bestaan.

Herman te Loo

Bezetting:

Ray Anderson (trombone),
Mark Helias (bas),
Gerry Hemingway (drums).

Beluister hier tracks van het album:

<https://markhelias.bandcamp.com/album/afternoon>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

LAKECIA BENJAMIN

Phoenix Reimagined

Ropeadope Records

De meeste Jazzflits-lezers zullen de achtergrond kennen. Lakecia Benjamin was eindelijk doorgebroken nadat ze jaren aan de weg had getimmerd – ze drong zich zelfs op bij een concert van Prince, die haar maar liet meespelen – toen ze in 2021 zwaargewond raakte bij een auto-ongeluk. Met een gebroken kaak en een gescheurd trommelvlies had haar loopbaan afgelopen kunnen zijn.

Maar de altsaxofoniste herpakte zich, naar eigen zeggen dankzij de inspiratie van John Coltrane. Haar comeback vierde ze vorig jaar met het album 'Phoenix', genoemd naar de vogel die volgens de oude Grieken uit de as herrees. En nu is er de live opgenomen opvolger 'Phoenix Reimagined'.

We horen hier haar kwartet en – in enkele stukken – een hele serie gasten. Dat zijn bepaald niet de eersten de besten, en vooral Randy Brecker weert zich kranig. Wát een knetterend, virtuoos spel voor een trompettist van 78!

Maar zij vervullen een bescheiden rol, aangezien het kwartet al voor genoeg leven in de brouwerij zorgt. Hierin komen diverse elementen tezamen. Allereerst is er de invloed van Coltrane; Benjamin (1982) mag dan alt in plaats van tenor spelen, ook haar muziek is heftig en 'in your face'.

Niks geen rustig opwarmen; ze slaat je meteen om de oren met een krachtig geluid en extatisch, hoge uithalen. De ritmesectie klinkt navenant: pompemde pianoakkoorden en dreunende accenten, zoals we die kennen van Coltranes kwartet. De verveling die bij Coltrane-navolgers kan toeslaan, is hier echter ver te zoeken. Ook al omdat de leider niet oeverloos-lang improviseert.

Dit alles gaat gepaard met iets spiritueels, wat vooral neerkomt op een gevoel van één zijn met het publiek. Haar achtergrond in Latin- en funkbands komt hier van pas. In de eerste track roept ze, alvorens haar musici te introduceren: 'We're celebrating love, life, peace and freedom for everybody!'

Aan dat alles is inderdaad dringend behoefte in de Verenigde Staten. Benjamin musiceerde bij de inauguratie van Barack Obama; wie weet horen we haar ook als Kamala Harris het tot president weet te schoppen. Ze zal dan weer zo'n oogverblindende Sun Ra-outfit aantrekken.

Jeroen de Valk

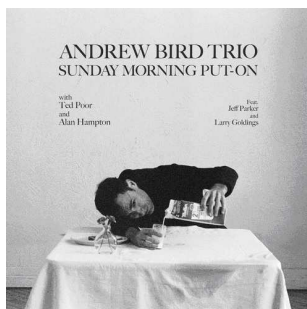
Bezetting:

Lakecia Benjamin (altsax), Zaccai Curtis (piano),
Elias Bailey (bas), E.J. Strickland (drums)
+ gasten (in enkele stukken) o.a. John Scofield (gitaar),
Randy Brecker (trompet).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/59nn8k6k>

ANDREW BIRD TRIO
Sunday Morning Put-On
 Loma Vista Records

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/yym7kvw5>

Wie kent Andrew Bird? Hij is een van de meest bekende en bejubelde vioolspelende zangers. Hij heeft dertien studioalbums uitgebracht met eigenzinnige muziek die bol staat van vernieuwende ideeën. Van pop, indiefolk, indierock tot avant-garde. Hij trad meerdere keren in Nederland op, onder andere in Paradiso, Rotown en Tivoli en was in 2015 op Down the Rabbit Hole. En hij is ook een acteur die in het vierde seizoen van de bizarre door de Coen Brothers geïnspireerde Netflix-serie ' Fargo ' speelde. Maar Andrew Bird als jazzmuzikant, laat staan als jazzcrooner kende ik niet, en ik denk niet dat veel jazzliefhebbers eerder van hem hoorden. Dat meer dan vijftientig jaar geleden zijn band Bowl of Fire al zwaar leunde op New Orleans en vooroorlogse jazz was mij niet opgevallen en bovendien is die band inmiddels vergeten. Vandaar dat het even duurde voordat ik dit al in mei uitgekomen album op mijn netvlies kreeg. Een album dat bij mij met een kolossale dreun binnenkwam. Want als ik concludeer dat dit een van de beste jazzplaten is van 2024 tot nu toe, moet er wat aan de hand zijn.

"Mijn eerste platen in de jaren negentig", vertelde hij in een interview, "waren originele eigen composities in een soort jazz-idiom. Ik ben altijd veel naar jazz blijven luisteren en afgelopen winter vroeg ik mij af of ik mezelf in al die jaren ook als improvisator had ontwikkeld." ' Sunday Morning Put-On ' is een hartgrondige liefdesbetuiging van een indie-rockartiest aan de jazz geworden, en in het bijzonder aan het Great American Songbook. Bird staat er bekend om dat hij 'out of the box' kan denken, en ontdekt steeds weer nieuwe dingen. De reden om nu met Ted Poor (drums) en Alan Hampton (bas) een subtiel jazztrio te vormen, was om zijn viool vol en rijk te laten klinken. Het briljante duo Poor en Hampton zorgt voor een weldadige rust. Ze spelen het ritme niet, maar fluisteren het. Bird laat zijn meest romantische kant horen als hij strijkt en als hij met zijn viool pizzicato speelt, wat hij veelvuldig doet, wordt het contrast met zijn stem zo groot mogelijk. "Ik ben nog steeds een outsider in de wereld van de jazzmainstream", zegt hij, "maar met mijn achtergrond als songwriter kijk ik naar die liedjes en zeg 'Hey, this is really cool'."

De negen liedjes, waaronder 'I cover the waterfront' (Green-Heyman), 'You'd be so nice to come home to' (Cole Porter) en 'Caravan' (Duke Ellington), doen aan veel denken. Dankzij de vertolking van Chet Baker is 'I fall in love too easily' van Styne en Cahn befaamd. Dit nummer is de sleutel tot zijn muzikale benadering van de jazz. Birds frasering heeft behoorlijk wat van Frank Sinatra, en Chet Baker legt een schakel van Andrew Bird naar zanger Johnny Pace. Naar Harry Connick zal hij ook geluisterd hebben. Andrew Birds zangtechniek is vlekkeloos en loepzuiver. Zijn tenorstem heeft een peilloze diepte en is boterzacht. Zijn improvisaties geven het gevoel terug in de tijd te zijn, terwijl ze toch brandnieuw zijn. Zijn arrangementen zijn origineel en vernieuwend. Twee nummers zijn instrumentaal: 'Django' van pianist John Lewis en de enige eigen compositie 'Ballon de peut-être'. Die laatste duurt negen minuten en laat zijn fenomenale viooltechniek horen, die niet alleen diep in zijn klassieke opleiding is geworteld, maar ook duidelijk maakt dat hij zijn hand niet omdraait voor een indrukwekkende romantische jazzimprovisatie die zich tussen bebop en West Coast-cooljazz bevindt.

Tom Beetz

Bezetting:

Andrew Bird (viool, zang), Alan Hampton (contrabas), Ted Poor (drums, vibrafoon) + Jeff Parker (gitaar) en Larry Goldings (piano).

BILL CHARLAP TRIO
And Then Again
Blue Note Records

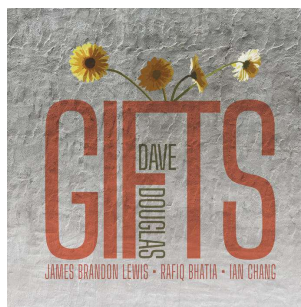

Je zou kunnen zeggen dat pianist Bill Charlap pech heeft gehad. Als hij nu eens niet geboren was in 1966 maar dertig jaar eerder, dan zou hij met Monk, Bud Powell, Hampton Hawes, Elmo Hope en nog wat van zulke gasten tot de jazztop van zijn generatie gerekend worden. Maar wie kent Bill Charlap tegenwoordig zó goed dat hij daarmee grote zalen vult? Voor North Sea Jazz is hij een onbekende, al speelde hij er 22 jaar geleden met zijn trio, toen nog in Den Haag. Ere wie ere toekomt, maar Gerry Teekens herkende dit supertalent wel en liet hem in 1995 het album 'Souvenir' voor zijn Criss Cross maken. In 1998 kwam Charlapps 'All Through The Night' bij dat label uit. Een historisch moment omdat zijn brandnieuwe trio, tevens de huisband van Criss Cross met Peter en Kenny Washington (geen familie), voor die plaat voor het eerst samen opnamen maakte. Beter kon niet, en met dit duo vormt hij sinds die tijd zijn vaste trio. Met Charlap, die te laat werd geboren om een legende te worden, aan de piano. Pech voor hem, maar geluk voor ons. Niet dat we hem snel zullen zien, want zijn optredens in Europa zijn spaarzaam. En dat hij te laat is geboren heeft hij waarschijnlijk zelf niet in de gaten. Voor hem is het nog eind jaren zestig toen de jazz met opwindende vernieuwingen aan de gang ging. Met muziek die stevig geworteld was in de bebop en de jazz nog als een plant was waarvan de knoppen op uitbarsten stonden. En net zoals zijn (niet echte) tijdgenoot Cecil Taylor heeft hij een voorkeur voor de klassieke jazzstandards. Op zijn nieuwste album (zijn achttiende onder eigen naam) laat hij er zeven horen, samen met een recente standard, het titelnummer geschreven door pianist Kenny Barron.

De setlist lijkt een gemakzuchtige verzameling van de meest afgekloven nummers. Valt er nog iets te ontdekken in nummers als 'All the things you are', 'Round midnight', 'Sometimes I'm happy' of 'The man I love?' Voor Bill Charlap wel. Even de tijd een kleine zestig jaar terugzetten en Charlap maakt er pure avant-garde van. In 1970 zou dit album sensationeel geweest zijn. Voor wie in 2023 live aanwezig was bij de opnamen van deze Saturday Night at the Village Vanguard'-sessie, was hij nog steeds sensationeel met zijn verrassende en vernieuwende manier om bekende akkoordenschema's door elkaar te husselen en er topjazz van te maken. **Tom Beetz**

----->

DAVE DOUGLAS
Gifts
Greenleaf Music

Een van de eerste bands waarmee trompettist Dave Douglas als bandleider furore maakte, was het Tiny Bell Trio, met gitarist Brad Shepik en drummer Jim Black. Met gitarist Rafiq Bhatia en drummer Ian Chang (van de post-rockband Son Lux) heeft hij een zelfde bezetting in handen. Toch klinkt de muziek anders dan het trio van begin jaren 90. Daar was het vooral het mengsel van jazz, avant-rock en Balkan-klinken dat opviel. Bhatia zoekt het veel meer in uitgesponnen lijnen, waarbij namen als Bill Frisell en Robert Fripp als referentie opdoemen. Een extra toevoeging aan het bandgeluid is de tenorsax van James Brandon Lewis, die in de helft van de nummers meedoet. Douglas en Lewis onspelen elkaar op speelse wijze, en dat maakt van nummers als de titeltrack, 'Gifts', en de afsluiter, 'Goodbyes', heerlijke zangerige stukken, zonder opgelegde ritmiek, maar vrij en rubato. Behalve zes composities van Douglas zelf bevat het album vier stukken van Billy Strayhorn, die allemaal een eigenzinnige interpretatie mee krijgen. Zelfs het plat gespeelde 'Take the A train' klinkt in handen van het viertal fris, en het thema wordt uitgeplozen en opnieuw in elkaar gezet. 'Blood count' krijgt de heftige emotionele lading van het origineel mee, vooral door de hartverscheurende solo van Bhatia. Opvallend is ook de rockachtige feel in 'Day dream'. Datzelfde gevoel kenmerkt ook 'Seven years ago' dat goed gedijt bij de shuffle van Chang. Trompet en sax spelen hier een subliem gearrangeerd thema. 'Gifts' is een rijk album van een uitgebalanceerd team, waarin de rol van James Brandon Lewis wat mij betreft nog wel wat groter had mogen zijn.

Herman te Loo

Bezetting:

Dave Douglas (trompet),
 James Brandon Lewis (tenorsax), Rafiq Bhatia (gitaar),
 Ian Chang (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://davedouglas.bandcamp.com/album/gifts>

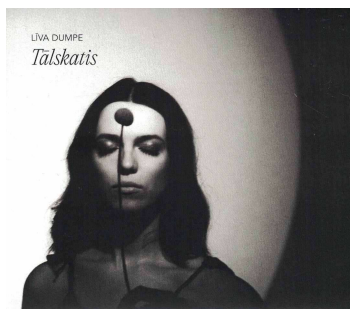
Bezetting Bill Charlap:

Bill Charlap (piano),
 Peter Washington (contrabas),
 Kenny Washington (drums).

Beluister hier het titelnummer van het album:

<https://tinyurl.com/2k5h5kab>

LIVA DUMPE
Tälskatis
 Eigen Beheer

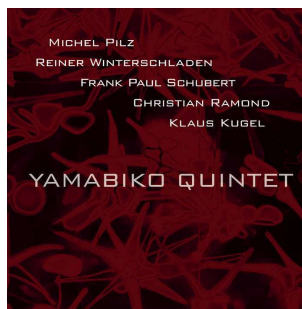
Zangeres-pianiste Liva Dumpe komt uit Letland, studeerde aan het conservatorium van Amsterdam en bleef hier hangen. Haar debuut-cd 'Tälskatis' geeft alle ruimte aan de kwaliteiten die zij als songwriter, zangeres, pianist en bandleider bezit. In het titelnummer valt haar kraakheldere stem op, zowel woordloos als met teksten. Haar stem voegt zich naadloos bij andere jonge Nederlandse zangeressen die een eigen herkenbare avantgardistische stijl hebben ontwikkeld, onder wie Sanne Rambags, Anna Serierse en Marit van der Lei.

De vrije en avantgardistische aanpak van Dumpe blijkt met een ode aan de monoculaire verreklijker (de tälskatis) van haar opa, waarmee ze in het Lets het nachtleven en de rust van het Letse platteland bezingt. Evenals het in Lets gezongen 'Zieda un cervja Stridā' ligt de nadruk op de mooie orkestratie die Dumpe voor haar kwintet heeft geschreven. De fluit van Ketija Ringa-Karahona kleurt de pasteltinten van deze nummers, het ritme legt een bedje van fluweelzachte Letse mos. De andere nummers worden in het Engels gezongen. De teksten staan in het goed verzorgde boekje dat bij de cd hoort. Die composities laten hun licht schijnen op de creativiteit en humor van Dumpe, en op liedjes met filosofische teksten. Het is creatief om een interview met zangeres-actrice Eartha Kitt (1927-2008) op muziek te zetten. Met een tekst die Dumpe op het lijf lijkt te zijn geschreven. "Moet ik compromissen sluiten om met een man te leven? Kan iemand met mij leven?" Met iemand die enig gevoel voor humor heeft wel, zou ik denken. Misschien iemand die van haar merkwaardige recept uit 'Hidden storm' houdt. Een met 'spoken word' uitgesproken recept voor een mengsel met veel ingrediënten waaronder honing, pepermunt, chocolade, wijn en wortelsap, maar ook met haren, nagels en een snuffje groene nagellak. Het ritmetrio ruilt de Letse mos daarbij in voor een wat heftiger brouwsel. In andere stukken zijn haar teksten gevoelig, haar zang van een doorzichtige schoonheid en brengt ze variatie in haar composities aan. Bij elkaar is dit een opvallend en prachtig debuut. Zeker is dat Liva Dumpe geen eendagsvlieg is. "In welke bladzijde van het geschiedenisboek ben ik aan het schrijven?" zingt ze. De tijd zal het leren, maar schrijven zal ze.

Tom Beetz

----->

YAMABIKO QUINTET
Yamabiko Quintet
 Nemu Records

Het Yamabiko Quintet dankt zijn naam aan een compositie van basklarinettist Michel Pilz (1945-2023), te horen op het gelijknamige album uit 1984 (maar dan met een J gespeld). In deze groep met ervaren Duitse improvisatoren wordt hij geflankeerd door trompettist Rainer Winterschladen en saxofonist Frank Paul Schubert (hier alleen op alt). Dat is een geduchte frontlijn, die bij afwezigheid van een harmonie-instrument heel veel vrijheid krijgt, zowel in de meanderende thema's als in de improvisaties. Al vanaf het openingsstuk, 'Bow' (van de hand van Winterschladen) wordt duidelijk dat de kracht van de groep in collectieve improvisaties ligt. Het koningskoppel Christian Ramond (bas) en Klaus Kugel (drums) zorgt voor een stevige puls en een enkele maal de suggestie van swing. Dat levert een gezonde dosis rauwe energie op, waar de blazers wel pap van lusten. Als er gas terug wordt genomen, zoals in 'Cloudscape' is er echter ook ruimte voor de strelende klanken van Winterschladens gestopte trompet. Hij is tevens de componist van het slotstuk, het Zuid-Afrikaans aandoende 'Beautiful flowers' met Brotherhood of Breath-associaties, en een hoofdrol voor de emotionele alt van Schubert. Drummer Kugel brengt het album uit op zijn tot leven gewekte Nemu Records (zie ook de vorige Jazzflits), en helaas zal het bij deze ene cd blijven, gezien het overlijden van de naamgever.

Herman te Loo

Bezetting:

Rainer Winterschladen (trompet),
 Michel Pilz (basklarinet),
 Frank Paul Schubert (altsax),
 Christian Ramond (bas),
 Klaus Kugel (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/c5ddtpaw>

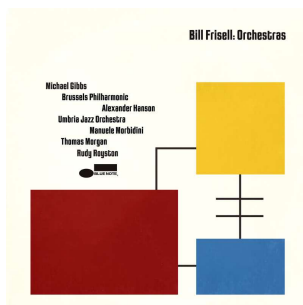
Bezetting Liva Dumpe:

Liva Dumpe (zang, piano),
 Ketija Ringa-Karahona (fluit, altfluit),
 Massimo Imperatore (gitaar),
 Omer Govreen (contrabas),
 Ilia Rayskin (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://livadumpe.bandcamp.com/album/t-lskatis>

BILL FRISELL Orchestras Blue Note

Bezetting:

Bill Frisell (gitaar),
Thomas Morgan (bas),
Rudy Royston (drums),
The Brussels Philharmonic,
Umbria Jazz Orchestra.

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/2p9yem8r>

Gitarist Bill Frisell (1951) heeft in de loop van zijn carrière grote bekendheid verworven met spel waarin de nadruk ligt op klankschoonheid en minder op vertoon van virtuositeit met snelle 'licks'.

Zijn onlangs verschenen album 'Orchestras' is door Blue Note uitgebracht op twee cd's of twee elpees en de echte liefhebber kan nog een derde elpee bijbestellen.

Het album bevat registraties van concerten van Frisells Trio, gecombineerd met respectievelijk de zestigkoppige Brussels Philharmonic, onder leiding van Alexander Hanson; en het elfkoppige Umbria Jazz Orchestra, onder leiding van Manuele Morbidini. Naast de leider maken bassist Thomas Morgan en drummer Rudy Royston deel uit van het trio.

Alle orkestarrangementen zijn van de hand van Michael Gibbs (1937), een oude rot in het vak, bij wie Frisell ooit heeft gestudeerd. Zij kennen elkaar al heel lang. Gibbs schreef knappe orkestraties die goed passen bij de speeltrant van Frisell, die doorgaans drukke loopjes vermijdt en zijn gitaarklank verlegt met behulp van sustain-pedalen.

Een paar impressies geven een indruk van de hier gepresenteerde muziek. In 'Nocturno vulgaire', een compositie van Gibbs, doet een lang intro door het orkest, met veel gestapelde klanken, denken aan filmmuziek. Na twee fortissimo gespeelde akkoorden, zet Frisell's trio in, met trage pentatonische loopjes. Geen duidelijke melodie hier, het klinkt veeleer zoekend. 'Lush life', Billy Strayhorn's beroemde compositie, begint met enigszins aarzelend klinkende gitaar-arpeggio's met veel 'sustain' (lang doorklinkend gitaargeluid). Nadat een aantal keren de drieklank Des-F-As is herhaald, wordt voorzichtig het 'verse' van de song ingezet. Dat klinkt een beetje of Frisell over elke noot moet nadenken – alsof hij bij wijze van spreken het uit 1936 stammende stuk ter plekke staat te componeren. Op de achtergrond komen er strijkers bij met lange noten. Het chorus wordt met meer overtuiging neergezet, met strijkersbegeleiding, eveneens met lange noten. De slotfrase van de melodie wordt door de strijkers gespeeld, met gitaar-arpeggio's eroverheen. Het gaat hier niet om spannende jazzimprovisaties, maar om klankschoonheid.

Niet alles op dit album verloopt in een dergelijke kalme sfeer, zo wordt het in 'Throughout' van Frisell wat pittiger, dankzij stevig drumwerk van Royston.

'Doom' (ook bekend als 'Doom mood') van Ron Carter opent met strijkers die de achtereenvolgende akkoorden van het stuk laten horen. Daarna volgt het trio, begeleid door het orkest in een langzame driekwartsmaat. De solo van Frisell bestaat voornamelijk uit het spelen van wat extra noten bij het thema. Zeer sfeervol is ook de ballad 'Sweet rain' van Frisell, met boeiende interactie tussen orkestpassages en gitaarspel.

Het karakter van deze muziek is grotendeels ontspannen en rustig. Snelle tempo's en stevig swingende 'grooves' komen nauwelijks voor. De combinatie van subtiel gitaarspel en een soms filmisch klinkend orkest levert schoonheid op. Voor zover er van spanning sprake is, komt deze voort uit de inventieve en soms licht dissonante akkoordklanken in Gibbs' arrangementen. In deze muziek kan het gevaar van 'easy listening' op de loer liggen, maar in het huidige tijdperk vol dreiging, ellende en narigheid, zal het nemen van een bad in deze relaxte klankwereld voor velen een verademing zijn.

Ruud Bergamin

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

HOUTKAMP/TRAMONTANA/BERESFORD/BLUME
Frush
FMR Records

Het is alweer bijna twintig jaar geleden dat saxofonist Luc Houtkamp de Boy Edgar Prijs won. Destijds was die toekenning niet helemaal onomstreden, maar anno 2024 blijkt nog steeds hoe terecht die was. Vanuit zijn nieuwe domicilie Malta richt hij zijn blik tegenwoordig voornamelijk op componeren en vrij improviseren met muzikanten uit heel Europa. Met de Engelse pianist Steve Beresford en de Duitse slagwerker Martin Blume vormt hij een vast trio dat reeds twee cd's op zijn naam heeft staan ('Live In Prague' en 'Shed 1'). De Italiaanse trombonist Sebi Tramontana voegt zich voor dit nieuwe album, 'Frush', bij het drietal, dat live werd opgenomen op het Keulse podium Loft. Dat is een goede beslissing, want met zijn sublieme toon en lange lijnen biedt hij een mooi contrast aan de drukkere patronen uit Houtkamps tenorsax. De zeven stukken van het album bieden een fraaie staalkaart aan verworvenheden van de Europese vrije improvisatiemuziek: onorthodox instrumentgebruik, een breed scala aan dynamiek en vooral heel goed luistergedrag. Want soms is het beter om even niet te spelen dan iets toe te voegen dat beter weggelaten had kunnen worden. Opvallend zijn de twee stukken waarin Houtkamp klarinet speelt ('Fidther' en het titelstuk, 'Frush'). Daar ontstaat een onverwachte lyriek die afgezet wordt tegen het gekraak en gepiep van de anderen. Juist daardoor wint de muziek aan kracht en diepgang.

Herman te Loo

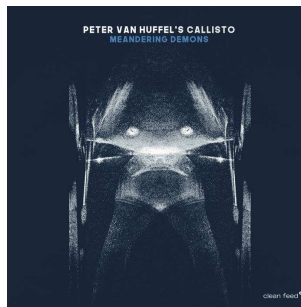
Bezetting:

Luc Houtkamp (tenorsax, klarinet),
 Sebi Tramontana (trombone),
 Steve Beresford (piano, objecten),
 Martin Blume (drums, percussie).

Bekijk hier een deel van het concert:

<https://youtu.be/KqzSvCwWoq0?feature=shared>

PETER VAN HUFFEL'S CALLISTO
Meandering Demons
Clean Feed

'Meandering Demons' had ook de titel kunnen zijn van het trio Gorilla Mask, de groep waarvan we saxofonist Peter Van Huffel het beste kennen. Callisto is echter een nieuw ensemble, en dit is hun debuutalbum. Opvallend is het gebruik van elektronica, die hier nóg meer geïntegreerd is in het bandgeluid dan bij Gorilla Mask. We horen echo, reverb en vervorming en intrigerende 'soundscapes'. De bezetting, zonder bas, biedt mogelijkheden voor een open aanpak, zeker door de toetsen van Antonis Anisesegos, die regelmatig voor vervreemding zorgen. De blazerstandem van Van Huffel (ditmaal alleen op baritonsax) en trompettiste Lina Allemano klinkt goed samen, getuige het zinderende duet te midden van de 'soundscapes' in 'Transient being'. In zijn composities schijnt toch ook weer regelmatig Van Huffels voorliefde voor stevige, rockachtige grooves door. Die kunnen soms behoorlijk complex zijn (zoals in 'Rude awakening'), maar voelen altijd wel natuurlijk en geaard aan. In Joe Hertenstein beschikt Callisto over een slagwerker die zowel het strakke ritmewerk in zijn arsenaal heeft als een goed gevoel voor klankkleuren en versieringen. Zo kan Van Huffel met alle contrasten werken die zijn composities interessant houden. Het slotstuk, 'Barrel of monkeys' bijvoorbeeld, opent met een duet van baritonsax en drums, waarna de trompet en sax lijntjes vlechten naar een hoekig piano-drumsduet om te eindigen met een uiterst vriendelijk blazersarrangement. Zo zet Van Huffel een stevige handtekening onder een debuut dat nu al staat als een huis.

Herman te Loo

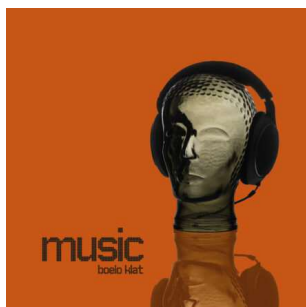
Bezetting:

Lina Allemano (trompet),
 Peter Van Huffel (baritonsax, elektronica),
 Antonis Anisesegos (piano, elektronica),
 Joe Hertenstein (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/2vcnt36c>

BOELO KLAT
Music
 Eigen Beheer

Het lijkt zo'n simpele, voor de hand liggende titel, 'Music'. Maar toch is het precies dat wat de Groningse pianist Boelo Klat op dit soloalbum brengt. De muziek op de plaat is nergens opdringerig, onnodig virtuoos of brallerig. Dit is gewoon pure muziek, zonder de behoefte om die in een hokje te plaatsen. De tien stukken hebben allemaal een persoonlijke aanleiding, die Klat onlangs in een interview uit de doeken deed. De dood van zijn 'bonuszoon' ('Reverie for Olivier'), een stuk voor zijn vorige hond ('Mevrouwetje'), een compositie voor zijn ex-schoonvader ('Hymne'), het speelt allemaal op de achtergrond mee. Desondanks maakt 'Music' ook indruk zonder al die kennis. Want wat Boelo Klat neerzet, is een rijke, soms wat melancholieke, dan weer introspectieve sfeer, die tamelijk consequent wordt volgehouden. Dat zou bij een mindere muzikant misschien leiden tot eenvormigheid, maar dat is hier absoluut niet het geval. Het geeft kracht aan de plaat, die eigenlijk alleen in een uitgelaten vrolijkheid opveert in 'Skippy', waarmee kant B van de elpee opent. Niet toevallig is dit ook de titel van een stuk van Thelonious Monk, want de stride-achtige aanpak van Klat roept diens muziek in gedachten. Je zou het een geestig, eigenzinnig eerbetoon aan de grote meester kunnen noemen. Een andere grote jazzpianist die om de hoek komt kijken, is Dollar Brand/Abdullah Ibrahim. Diens bluesy, aan gospel refererende stijl klinkt door in stukken als 'Music for Hugo' en 'Reverie for Olivier'. Overigens is het er Klat niet om te doen om wie dan ook te imiteren. Hij is geheel en al zichzelf, en zet muziek neer die verhalend is, sfeerbeelden oproept ('Lights of Paris') en, voorzien van een tekst, zelfs als liedje door het leven zou kunnen gaan ('Daydream'). Het wordt hoog tijd dat hij in de rest van Nederland (en de wereld) ook ontdekt wordt. Het album is op vinyl te koop, maar ook als cd.

Herman te Loo

Bezetting:

Boelo Klat (piano, composities).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://boeloklat.nl/music/music/>

ANDERS MALTA ALMOST BIG BAND
Introducing
 April records

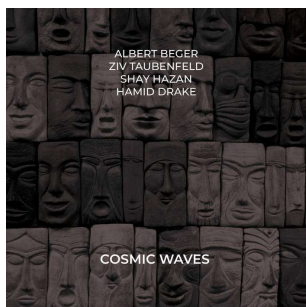
Als conservatoriumstudent speelde Anders Malta een keer op uitnodiging in de Ernie Wilkins Almost Big Band. En toen was hij verkocht. Vanaf 2020 speelt hij elke maand met zijn eigen Almost Big Band in de Christiana Jazz Club in Kopenhagen. En dan nu 'Introducing', het debuutalbum van de band vol met eigen nummers en arrangementen. Dat dit hofje op elkaar ingespeeld is hoor je vanaf de eerste aanzet. Anders Malta houdt van het grote gebaar. Zijn intro's en zwerige collectieven zijn stevig geworteld in de bigbandtraditie. Een vleug Stan Kanton en een zweem Gil Evans kleuren zijn composities. In zijn band zijn mooi glanzend koper en aanstekelijk saxcollectieven de toverwoorden. De cd heeft een klassieke opbouw met 'Overture', 'Interludium' en 'Epilog'. Anders Malta wordt in Denemarken tot het aanstormend talent gerekend. Hij heeft al een vaste stek voor zijn bigband veroverd in Kopenhagen. Kortom, we hebben het hier over niet de eerste de beste met een uitzonderlijk talent voor composities. Er komt ook snoeiharde swing uit zijn pen getuige het nummer 'Hardbop conservations 3rd movement' met een gedreven solo van Aske Drasbæk op altsax. Ook als solist staat Anders zijn mannetje op zowel trompet als flugelhorn. Gelukkig laat hij veel soloruimte voor zijn bandleden en die springen met hoorbaar genoeg in het gat. 'Introducing' is een knallend debuut dat in de huiskamer vast en zeker voor net zoveel reuring zal zorgen als in de jazzclub.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Anders Malta (composities, arrangementen en trompet), Aske Drasbæk, Søren Høst, Andreas Toftemark, Jesper Løvdal, Johan Jep Christensen (sax), Lars Vissing, Maltha Kaptain, Jonas Due (trompet, flugelhorn), Tobias Stavngaard, Daniel Ankjær, (trombone), Carl Winter (piano, Fender Rhodes), Rune Fog-Nielsen (bas), Karl Wind Seyer-Hansen (drums).

Beluister hier drie nummers van het album:
<https://tinyurl.com/mvt6scsh>

TAUBENFELD/BEGER/HAZAN/DRAKE**Cosmic Waves****NoBusiness Records**

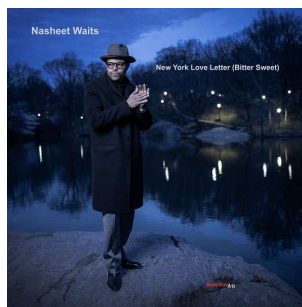
De Israëliische basklarinettist Ziv Taubenfeld gedijt goed in combinaties met ervaren improvisatoren en zijn eigen generatiegenoten. Dat zagen we al in het sextet Full Sun, maar ook op dit nieuwe album, 'Cosmic Waves', zien we een dergelijke samenstelling. In de frontlijn zien we naast Taubenfeld zijn ervaren landgenoot Albert Beger (bouwjaar 1959). En generatiegenoot Shay Hazan (bas) wordt geflankeerd door meesterdrummer Hamid Drake. Wie oppervlakkig het begin van de openingstrack, 'A Question of universality', beluistert, zou kunnen concluderen dat het hier gaat om ouderwetse freejazz. De klaroenstoot van de blazers zet de toon voor energieke collectieve impro, maar al tijdens de tenorsolo van Beger breekt de nodige lyriek door die de ruigheid van het begin in een ander kader zet. Zijn benadering doet hier wel wat denken aan die van de New Yorkse Braziliaan Ivo Perelman. Hazan en Drake blijken uitstekend bij elkaar te passen en zwengelen de boel aan wanneer er een hoger octaangehalte vereist is, maar zijn ook op hun plek als er speels en dansant gespeeld wordt. In 'Into the horizon' verruilt Hazan zijn contrabas voor de guimbri, de basgitaar-achtige luit uit de gnawa-cultuur van Marokko. De sfeer van de muziek verandert hierdoor, en de blazers nemen ook wat percussie voor hun rekening. Zo gaat het viertal op avontuur in drie vrije improvisaties met veel variatie om te eindigen met een compositie van Beger, 'Astral visit'. Dat stuk maakt indruk door de schitterende gedragen melodie en de twee blazers die ringetjes om elkaar heen dansen.

Herman te Loo**Bezetting:**

Albert Beger (tenorsax, percussie),
Ziv Taubenfeld (basklarinet, percussie),
Shay Hazan (bas, guimbri),
Hamid Drake (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/5c75awdb>

NASHEET WAITS**New York Love Letter (Bitter Sweet)****Giant Step Arts Records**

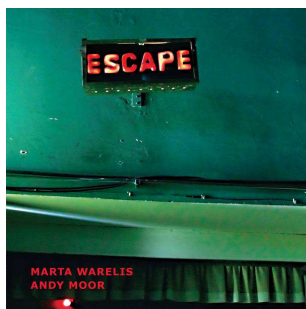
'New York Love Letter (Bitter Sweet)' is het nieuwste album uit de serie 'Modern Masters and New Horizons' van het label Giant Step Arts (GSA). GSA is een non-profit organisatie van fotograaf en geluidstechnicus Jimmy Katz, die zich ten doel heeft gesteld om de hedendaagse innovatieve jazzgeneratie een podium te bieden en hun muziek voor het nageslacht vast te leggen. GSA is een idealistische organisatie waarbij de rechten en de masters van de inmiddels elf uitgebrachte cd's in het bezit blijven van de uitvoerende musici. De serie wordt gecureerd door drummer Nasheet Waits en trompettist Jason Palmer. De laatste komen we als sideman en leider op eerdere albums in deze serie tegen. Voor drummer Nasheet Waits is dit zijn eerste album voor GSA, en hoe dan ook is dit pas zijn derde album onder eigen naam. De GSA organiseert in New Yorks Central Park live-concerten die worden opgenomen. Deze live-cd van Nasheet Waits is in de Ida K. Lang Concert Hall van het Hunter College in Central Park opgenomen.

'New York Love Letter' bevat twee eigen composities van Waits en vier zelden gespeelde composities van Jason Moran, Andrew Hill en John Coltrane. Het zijn alle sterke composities waarbij ruimschoots de tijd wordt genomen om ze uit te werken met vaak ingetogen solo's. Het zijn geen composities die zich als zodanig in je oor vastzetten, maar ze leveren een logisch netwerk op waarin collectieven en solo's een organisch evenwicht vormen. Rust en reinheid spelen daarbij een hoofdrol. Saxofonist Mark Turner en vibrafonist Steve Nelson nemen de tijd om binnen het bouwwerk dat de solide bassist Carter en leider Waits neerzetten, hun eigen innovatieve ideeën met kleine schitterende rustpunten uit te werken. Waits lijkt de bescheidenheid zelve, speelt een enkele opvallende drumsolo, maar is met een oneindige variëteit aan ritmische pulsen met brushes, stokken en cymbalen vooral onmisbaar als leverancier van een constante brandstoftoevoer voor Turner en Nelson.

'New York Love Letter' is geen cd die je snel zal meefluiten en heeft tijd nodig om zijn schoonheid te ont-plooien. Dat geduld verdient hij, al was het maar om Nasheet Waits de gelegenheid te geven om uit zijn rol van de favoriete, maar eeuwige sideman te stappen.

Tom Beetz**Bezetting:**

Nasheet Waits (drums), Mark Turner (tenorsax),
Steve Nelson (vibrafoon), Rashaan Carter (contrabas).

MARTA WARELIS/ANDY MOOR**Escape****Relative Pitch Records**

Piano en gitaar zijn soms lastige instrumenten om te combineren, omdat een groot deel van het bereik van beide instrumenten overeenkomt. Er zijn echter voldoende manieren denkbaar om de klanken van de twee in elkaar te laten vloeien of juist door contrastrijk spel de verschillen te accentueren. Pianiste Marta Warelis en gitarist Andy Moor maken op hun eerste duo-album, 'Escape', gebruik van beide vormen van aanpak. Ze wisselen staccato- en legato-lijnen af, spelen graag percussief en zijn zich ervan bewust dat hun instrument vooral uit snaren bestaat. Doordat Warelis veelvuldig gebruikmaakt van het binnenwerk van de piano krijg je als luisteraar regelmatig het idee dat er twee gitaristen aan het werk zijn, zoals in 'Highway trajectory'. Ook heeft de pianiste een voorliefde voor het uitbouwen van ritmische cellen, zoals we dat bijvoorbeeld kennen van jazzpianist Mal Waldron (al klinkt het album nergens echt als jazz). Wanneer haar ritmische elementen met die van Moor in elkaar passen, ontstaat een schonkig draaiend machientje ('Maintenance cabbage'). Het tweetal weet goed te variëren in dynamiek. 'Imbue' opent bijvoorbeeld verstild, met de typische Cage-klanken van de prepared piano, maar als de muziek in volume aanzwelt, neemt ook de intensiteit toe. Het wordt daarvoor hypnotisch, maar tegelijk ook duister en omineus. En in 'Incunabula' horen we weer sitarachtige klanken, waarbij het onduidelijk uit wiens snaren die precies tevoorschijn komen. Het maakt van 'Escape' een boeiend album, met veel afwisseling en een gezonde dosis muzikale fantasie van twee ongrijpbare muzikanten.

Herman te Loo**Bezetting:**

Marta Warelis (piano),
Andy Moor (gitaar).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/am62epdd>

MICHAEL PAGÁN**Paganova****Capri Records**

Het 'Real Book' ontstond in de jaren zeventig onder Berklee-studenten. Het bevatte in elementaire vorm genoteerde, min of meer kloppende partijen van de standards die destijds populair waren in de jazzgemeenschap van Boston. Als gevolg van dat laatste ontbraken bepaalde songs die toch zeker voor de hand lagen, terwijl sommige componisten – neem docent Steve Swallow – juist waren oververtegenwoordigd.

Zou het boek nú worden samengesteld en dan niet in Boston maar Kansas City, dan zou Michael Pagán vast niet ontbreken. Waarom niet? De stukken van deze pianist klinken als standards: pakkende thema's en handzame akkoordenschema's. Ze staan midden in de jazztraditie maar klinken stuk voor stuk oorspronkelijk genoeg. Er is ook volop variatie; je zou de volgorde van de tracks voor je setlijst kunnen overnemen. Het 'Real Book' zal natuurlijk het 'Real Book' blijven, en Pagán woont, werkt en doceert anno 2024 in KC. Maar niettemin. Dit album bevat een aanstekelijke samba, een stuk in zes-achtste à la 'All blues', een paar stemmige ballads, een groovy nummer met de leider achter de elektrische piano en – voor de gevorderde saxofonist – zo'n extreem complex Tristano-thema. Vijf van de acht stukken zette de bandleider zelf op papier.

Al die tijd horen we een voortvarende ritmesectie en twee saxofonisten die werkelijk spatgelijk samenspeelen. Alle betrokkenen beschikken over de vaardigheid om in ieder tempo en over willekeurig welke akkoorden te improviseren met een gemak alsof het een bluesje in bes betreft.

In de All Music Guide schreef Scott Yanow: 'Pagán deserves recognition.' Wie weet komt die brede erkenning alsnog, dankzij albums als deze.

Jeroen de Valk**Bezetting:**

Michael Herrera, David Chael
(sopraan-, alt- en tenorsax),
Michael Pagán (piano),
Louie Pagán (basgitaar, bas),
Ray DeMarchi (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/ms8t2xah>

VARIA

Vanderbilt University ontsluit het geluidsarchief van Phil Schaap

Een deel van het immense geluidsarchief van jazzhistoricus en -radiomaker Phil Schaap (Philip van Noorden Schaap; 1951-2021) wordt via de website van de Vanderbilt University in Nashville ontsloten. Het archief bevat onder meer zijn radioprogramma's, concertopnames en interviews. Schaap had zijn archief ondergebracht in zijn ouderlijk huis in Queens (New York). "All we'd see in the windows were record albums", zegt een buurvrouw op 11 augustus in de New York Times. "It looked more like a storage unit than a house." In december 2023 werd het huis leeggehaald en werd het jazzarchief overgebracht naar de universiteit, waar het als The Phil Schaap Collection wordt opgeborgen. Schaap was tientallen jaren te horen op WKCR, het radiostation van de Columbia University (New York). Hij had er lang elke werkdag een programma met muziek van alt-saxofonist Charlie Parker ('Bird Flight') en onder meer zijn show 'Traditions in Swing'. Behalve opnames hiervan bevat het archief tal van concertopnames, die in The West End, The Third Phase en Birdland werden gemaakt. Uit het archief is al het nodige op internet gezet, maar nog veel materiaal volgt. De Phil Schaap Collection is hier te vinden:

<https://tinyurl.com/4s8j3e8m>

Jazz Inverdan viert tienjarig jubileum met Eric Boeren 4tet

Het Zaanse concertpodium Jazz Inverdan bestaat volgend jaar tien jaar. Dat wordt op 2 maart gevierd met een jubileumconcert met het Eric Boeren 4tet. Trombonist Boeren was jarenlang programmeur van de concertreeks Jazz in Serah, waaruit Jazz Inverdan ontstond toen men in 2015 de locatie Serah Artisan vaarwel zei en binnen Zaandam verkaste naar De Vermaning. Jazz in Serah – eerder varend onder de vlag New Dutch Swing en Jazz in de Burcht - werd toen Jazz Inverdan. Voor het jubileumconcert neemt Boeren onder anderen drummer en geboren Zaandammer Han Bennink mee. In het komende seizoen 2024 – 2025 staan bij Jazz Inverdan ook Boi Akih, ICP Orchestra, Ruud Voesten Ambrosia, Albert van Veenendaal, Deon, Yuri Honing Acoustic Quartet en het Philip Rüttgers Trio op het programma. Alt-saxofonist Benjamin Herman verzorgt op 11 januari een nieuwjaarsconcert.

INGEZONDEN

DE TRADITIE EEN MINDERWAARDIGE BEZIGHEID?

Lezer Marcello Rigutto heeft het gevoel dat in de jazz het eren van de traditie als een minderwaardige bezigheid wordt gezien. Ook medewerkers van Jazzflits meent hij hierop te kunnen betrappen:

"Ik lees Jazzflits met genoegen. Vooral luister ik naar de gerecenseerde tracks, als een van de middelen om met meer in aanraking te komen dan wat ik uit mezelf zou uitkiezen. Hulde voor jullie mooie werk. Maar één ding valt me op. Telkens als het gerecenseerde werk een genre bezoekt of als uitgangspunt neemt dat vóór, zeg, 1970 beoefend werd, lees ik zinnen als deze: 'Als je de muziek van Johnny Hodges wilt doen herleven, muziek dus die zeker zeventig jaar terug al perfect werd uitgevoerd en uitgebreid op de plaat werd gezet..., dan kun je maar beter vrese-lijk goed zijn.' (recensie van Owen Broder, 'Johnny Hodges; Front And Center Vol.2', Jazzflits 422) Dat is natuurlijk best een gekke *caveat*. Musici kunnen maar beter in alle gevallen vrese-lijk goed zijn - muzikaal dan vooral. Als je de traditie eert, jawel, maar al helemaal als je je eigen hoogst originele invalshoek denkt te weten. Of neem de recensie van de Fried Seven (recensie van album 'Late To The Party', Jazzflits 415). Daar staat ook weer zo'n zinnetje: 'Dit is geen stel goedwillende amateurs die een beetje 'dixieland' willen spelen. Er wordt niet slaafs gekopieerd, ...' etc. Duidelijk goed bedoeld maar op dezelfde wijze een vooroordeel bevestigend en niet nodig - de recensie wordt beter van kwaliteit als deze zinnen worden weggedacht. Het waren verder overigens twee goede recensies, maar de smaak van dit soort opmerkingen blijft toch steeds hangen.

Het is denk ik een probleem dat, waar het jazz betreft, het eren van de traditie als een wat minderwaardige bezigheid lijkt te worden gezien, waar een bijzondere rechtvaardiging voor nodig is. Dat zou in de 21ste eeuw echt niet meer moeten. Jazz is volwassen muziek met een volwassen traditie, die het verdient om met goede uitvoeringen onder de aandacht te worden gehouden. En dat musici die deze traditie 'live' in ere willen houden het ook willen opnemen, lijkt me niet meer dan logisch. Dat kan dan vervolgens de toets van kritiek, de uwe of andere, doorstaan of niet. Dat moet toch genoeg zijn?

Zelf zit ik zo nu en dan bij een voortreffelijk concert van uitnemende vooruitstrevende musici en zie ik zo'n klein publiek dat het me pijn doet - hoe kan het dat niet meer mensen dit weten te vinden? Misschien heb ik het verkeerd, maar volgens mij is jazz van alle gezindten bij het publiek snel aan het marginaliseren. Ik durf de stelling aan dat het niet cultiveren van traditie - en daaronder versta ik eigenlijk het hele spectrum van 1918 tot 1970 - tenminste deels debet is aan de toenemende onbekendheid bij het publiek, iets wat uiteindelijk over de hele linie kwaad kan. Er zijn veel symptomen, het verdwijnen van jazz op de nationale radio is er maar eentje. Wat Jazzflits betreft: 'keep up the good work'."

Marcello Rigutto, Landsmeer

Reactie Jeroen de Valk: zie de volgende pagina linksboven.

De redactie van Jazzflits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

Wat vindt u? Wordt het eren van de traditie in de jazz als een minderwaardige bezigheid gezien? Wij horen graag wat u ervan denkt. Laat het ons weten: jazzflits@gmail.com.

Reactie Jeroen de Valk op 'Ingezonden' (vorige pagina rechts)

"In hoeverre iemand die een traditionele stijl beoefent, vakbekwaam moet zijn, daarover kunnen de meningen uiteenlopen. Mijn eigen kijk is: bij een tribuut/eerbetoon, waarbij dus niet alleen een stijl (het swingidroom in het geval van 'Hodges: Front And Center' van Owen Broder), maar ook een persoonlijke aanpak wordt geëerd, is het erg oppassen. Het pure naspelen op een album vind ik weinig zinvol, en het gebrekkig reconstrueren al evenmin. Bij het Hodges-eerbetoon van Owen Broder dacht ik meteen aan de oorspronkelijke opnamen, waarvoor destijds de top van de Amerikaanse jazz was gerekruteerd. Moet je dat minder goed gaan naspelen en dat ook nog vastleggen? Maar de tegenwoordige muzikanten deden het goed, fris en losjes. Ze lieten zich inspireren, speelden niet na en swingden als een tierelier. Mijn indruk is, dat Broder c.s. uitstekende instrumentalisten zijn én de gespeelde muziek fris doen klinken. Ze vernieuwen die niet, maar brengen die wel tot leven." (jdv)

INGEZONDEN

OPRICHTING BIMHUIS

"In Jazzflits 423 staat dat het Bimhuis in 1974 werd opgezet door Hans Dulfer, Willem Breuker en Misha Mengelberg. Daar klopt weinig van. Toen 'Jazz in Paradiso' (een Amsterdamse concertreeks; red.) stopte, zijn Dulfer en ik naar een nieuwe locatie gaan zoeken. Via via ontdekte ik het pand aan de Oude Schans in Amsterdam. Vervolgens richtte ik een stichting op (Stibemos) om het hele pand te gaan huren, met op de begane grond de jazzconcertzaal. Na enige tijd regelde ik een verbouwing, waarbij de zaal dieper werd, omdat de kelder erbij kwam. Ik was tot 1990 de zakelijk leider en financieel verantwoordelijke van het hele gebouw en regelde de subsidies met de gemeente Amsterdam. De programmering van de concertzaal werd eerst een tijdje gedaan door Dulfer, maar spoedig nam hij Huub van Riel erbij, die het vervolgens jarenlang geweldig heeft gedaan."

Willem van Manen

Reactie: Jazzflits baseerde zich bij de bovengenoemde berichtgeving op informatie van de website van het Bimhuis zelf: <https://tinyurl.com/4vaj2kt2>

FESTIVALS

Het trio van pianiste Julia Kadel (midden) treedt op tijdens het festival Jazz Viersen. (Persfoto)

JAZZ IN HET PARK

Voorhavenpark, Gent
5 tot en met 8 september 2024

(<https://ap.lc/P7OM6>)

Met onder anderen: Giulio Ottanelli Quartet, Julien Tassin Quartet, Tutu Puoane, Tomer Cohen Trio, Elliot, Igor Senderov Quartet, Bert Joris – Sam Joris Octet en de 44ste finale van de B-Jazz International Contest.

LOOSDRECHT JAZZ FESTIVAL

Jachthaven 't Anker, Loosdrecht
13, 14 september 2024

(<https://loosdrechtjazzfestival.nl>)

Met onder anderen: Hans Dulfer, Daan Herweg Quartet, Deborah J. Carter & Zandscape, Peter Beets Electric Trio en Montis Goudsmit Directie.

JAZZ AT HOME (huiskamerfestival)

Diverse locaties, Mechelen
13 tot en met 15 september 2024

(<https://jazzathome.be>)

Met onder anderen: Toine Thys Orlando, Phil Abraham Quartet, Chris Joris Ritual Trio, Ivan Paduart, Kristen Cornwell Trio en Old Earth Jazz Combo.

WIEL KLANKEN (muzikale fietstocht)

Diverse locaties, Waterland en Amsterdam Noord
14 september 2024

(<http://spaceistheplace.eu/event/wiel-klanken/>)

Met: Ophelia Hié & Thibaud Soulas, Ernst Glerum & John Dikeman: Spirituals + Objet Sonore, Diamanda Dramm, De Kift en Superinca & The Galactic Green.

JAZZ EN DE WALVIS (huiskamerfestival)

Oostelijk Havengebied, Amsterdam
15 september 2024

(<https://jazzendewalvis.nl/timetable/>)

Met onder anderen: Guy Salamon Trio, Teus Nobel & Sara van den Brink, Sanem Kalfa & George Dumitriu, Marike van Dijk & Sanne Huijbregts en Michiel Braam.

JAZZ VIERSEN

Diverse locaties, Viersen
20 tot en met 22 september 2024

(<https://www.jazzfestival-viersen.de/>)

Met onder anderen: Karolina Strassmayer & Drori Mondlak - KLARO!, Vincent Peirani, Julia Kadel Trio, Reiner Witzel & Dave Kikovski, Al Di Meola, 3grams, Été large en de Jazzband Challenge 2024.

[vervolg op de volgende pagina rechts...](#)

VARIA

Dertig jaar PJPJ gevierd

Het Voorschotense Podium Jong Professionals Jazz (PJPJ) viert op zaterdagavond 7 september het dertigjarig bestaan. Voor de gelegenheid is de band samengebracht die op 4 september 1994 het eerste PJPJ-concert gaf: René ten Cate, vibrafoon; Anton Drukker, contrabas; Wim Kegel, drums en Martijn van Iterson, gitaar (vervangt Olaf Tarenskeen). Het concert vindt plaats in het Cultureel Centrum Voorschoten.

OVERLEDEN

Florian Poser, 21 juli 2024 (70)

Duits vibrafonist. Leider van verschillende jazzfunkgroepen, duo's met pianist Klaus Ignatzek. Ook muziekpedagoog.

Irene Schweizer, 16 juli 2024 (83)

Zwitserse pianiste. Doorliep vrijwel alle stijlen, tot ze medio jaren zestig als een van de eerste Europeanen zich krachtig en compromisloos op de vrijere jazzvormen wierp. Vaak te horen met landgenoot, drummer Pierre Favre, in allerlei combinaties. Optredens als onbegeleid solist, als ook in een serie duo's met Amerikaanse en Europese drummers, onder wie Han Bennink. Veel van haar werk is te horen op haar eigen label Intakt.

Charles Bellonzi, 11 juli 2024 (83)

Franse drummer. Speelde met vele Fransen en Amerikanen op doortocht, in film en theater, en op festivals.

Jim Rotondi, 7 juli 2024 (61)

Amerikaanse trompettist. Ervaring bij de bands van Ray Charles en Lionel Hampton, later onder invloed van Clifford Brown in het hard bop-milieu. Verhuisde naar Oostenrijk, waar hij verbonden was aan de universiteit van Graz. Zeer uitgebreide discografie van platen met zijn eigen sextet en onder de naam van collega's, waarbij zeventien (!) op het Nederlandse label Criss Cross. Overleed in de omgeving van Clermont-Ferrand in Frankrijk.

Patty Waters, 29 juni 2024 (78)

Amerikaanse zangeres, bekend geworden door haar beide elpees voor ESP, met wisselende pianobegeleidingen door Dave Burrell, Ran Blake en Burton Greene (1965/66). Na een periode van dertig jaar pakte ze haar zangcarrière weer op, wat resulteerde in een zestal platen voor diverse, onbekende labels. (jjm)

FESTIVALS (vervolg)

Zangeres Egle Petrosiute komt naar Apeldoorn. (Persfoto)

GENERATIONS

Orpheus, Apeldoorn

21 september 2024

(<https://tinyurl.com/26hk9dw3>)

Met onder anderen: Millennium Jazz Orchestra ft. Izaline Calister & Sanne Bakker, Amsterdam Art Orchestra o.l.v. Marike van Dijk, Peter Beets Trio - Blues goes Classic, Chi Quartet. Ernesto Montenegro Quintet en **Egle Petrosiute** – Bird's Notes.

JAZZCATS

Elke woensdagavond jazz in bar L'Échiquier, Parijs (21.00 uur). (Ontwerp affiche: Sara Lièvres)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

GEORGE BRAITH (1939)

In Jazzflits 388 van 19 december 2022 schreef ik een verhaal over trompettist Don Sleet. Hij nam maar één plaat op, namelijk op 16 maart 1961. Als jazzmuzikant had je pech als je in de jaren zestig jouw muziek aan de man moest brengen. Bij de platenfirma's kregen nieuwkomers weinig kansen; die namen alleen gevestigde namen op. Bovendien trok rock and roll meer potentiële kopers aan dan jazz. Als jazzmuzikant moest je over een netwerk en de nodige contacten beschikken.

Gitarist Eddie Diehl (1936-2017) was ook een van de slachtoffers. Hij kon moeilijk van zijn muziek leven en werd dan maar gitaarbouwer en hersteller. Hij had geluk dat hij Grant Green mocht vervangen bij orgelist Brother Jack McDuff voor het album 'On With It!' van 1 december 1961, met Harold Vick (tenorsax) en Joe Dukes (drums) (Prestige 7851). Verder trad Diehl op met saxofonist Sonny Stitt, orgelist Johnny Hammond Smith en saxofonist George Braith. Over die laatste gaat het in deze bijdrage. Tussen 1963 en 1967 nam Braith drie platen op voor Blue Note en twee voor Prestige.

U kent George Braith misschien uit het in 1997 verschenen boek 'Belevenissen in Bebop', een biografie van pianist Rein de Graaff (°1942), met een rubriek over Reins 'Lost Heroes'. Eén daarvan was dus George Braith. Rein ontmoette Braith tweemaal. De eerste keer halfweg jaren tachtig. Als straatmuzikant speelde Braith op twee saxen tegelijk Charlie Parker's 'Confirmation' uit 1945. Twee maanden na de terroristische aanslagen in Amerika op 11 september 2001 was De Graaff nog eens op bezoek in de Bronx, nu met saxofonist Sjoerd Dijkhuizen (°1972). Samen met Braith werd gejamd. Het lukte Rein niet om hem nogmaals op te sporen. Ons spuurwerk had wel succes; Braith treedt nog steeds op. [vervolg in de rechterkolom...](#)

George Braith in 2022. (Foto: Satoshi Hirano)

George Timothy Braithwaite werd geboren op 27 juni **1939** in New York City. Zijn vader was predikant in de Pinksterkerk en speelde piano en orgel. George's West-Indische ouders stimuleerden hun negen kinderen vooral religieuze muziek te beoefenen. George was de jongste in de reeks. Thuis kon George piano spelen en in het schoolorkest baritonsax. Hij leerde bij buurman trompettist Tiny Noles, die hield dagelijks jamsessies met trompettist Fats Navarro (1923-1950) en pianist Tadd Dameron (1917-1965). 'Als je jazz speelt', zei George's vader, 'is daar de deur!', maar van moeder mocht het. In zijn collegetijd tot in 1957 studeerde Braith klarinet en altsax aan New York's Music and Art High School. Op zijn vijftiende leidde Braith een jongerenorkest met pianist John Maher en drummer Pete LaRoca (1938-2012). Tijdens de zomermaanden speelde hij in het Catskills gebergte, een vakantiegebied waar vooral veel Joden feest vierden en waar 'comedians' als Woody Allen hun debuut maakten. Ook Duke Ellington en Louis Armstrong traden er op. In **1957** kwam Braith naar Europa. Een ontmoeting met saxofonist Lucky Thompson (1923-2005) doet hem overstappen op tenorsax. [vervolg op de volgende pagina links...](#)

Vanaf september 1957 studeert Braith dag en nacht theorie en arrangeerkunst in opdracht van de Manhattan School of Music. Braith kreeg les van Garvin Bushnell (1902-1991). Tegelijkertijd treedt hij op in en rond New York en een zekere periode in Bermuda.

De hoes van het Blue Note-album 'Two Souls In One'.

Saxofonist George Braith speelde op 17 augustus 1957 als lid van het American Jazz Quintet in het voorprogramma van het J.J. Johnson-kwintet in het Concertgebouw te Amsterdam. De Johnson-opnamen, uit het privé-archief van impresario Lou van Rees, zijn door het Nederlands Jazz Archief uitgebracht op de cd 'What's New: The J.J. Johnson Quintet - Live in Amsterdam 1957' (MCN 0903), maar dit album is niet meer leverbaar. Bert Vuijsje schreef de tekst in het boekje bij de cd. Hij merkt op dat vijf jonge Amerikaanse studenten en een Nederlandse bassist vooraf de luisteraars hadden onderhouden.

Het Binnenhof van 19 augustus schreef: 'Het korte voorprogramma, verzorgd door het American Jazz Sextet, dat een wat rommelige Jazzmessengers-muziek bracht, had soms aardige momenten, vooral door de altsaxofonist George Braithwaite'. Die was toen pas achttien. Dankzij Eline Beumer van het Rotterdam Stadsarchief kon ik de HAL Passagesta-ten inkijken en achterhalen hoe en wanneer de jonge Amerikanen in Nederland waren aangekomen. Ze waren vanuit New York al op 29 juni 1957 in Rotterdam aangekomen met de SS Johan van Oldenbarnevelt. Het passagebedrag was 'free', gratis. De terugvaart was op 2 september op de SS Zuiderkruis vanaf [vervolg in de rechterkolom...](#)

haven Rotterdam, opnieuw gratis. Dat had de drummer van de band, Jimmy Wormworth, geregeld. Die was na zijn studies uitgenodigd voor een Student Cruise Program op de HAL, de Holland-Amerika Lijn tussen New York en Rotterdam. Zo kwamen die gasten gemakkelijk in Europa.

Het was de bedoeling om tijdens een tournee van twee maanden ook op te treden voor de Amerikaanse strijdkrachten gekazerneerd in Duitsland. Voor hun verplaatsingen huurden ze een auto van het merk EMW (Eisenacher Motoren Werk) uit Oost-Duitsland. Een historisch automerk, later Wartburg genoemd, een auto die veel met pech langs de kant stond...

Zo'n twee weken na hun aankomst traden ze in Winschoten op. De Winschoter Courant van 13 juli 1957 publiceert een aankondiging met foto voor een concert in de Dommering Dancing te Winschoten: "The American Jazz Quintet bestaat uit drie negers en twee blanken. De bezetting: Barry Rogers (trombone), Roland Ashby (piano), Sal Amico (trompet), George Braithwaite (sax, fluit) en leider Jimmy Wormworth (drums). Behalve in Scheveningen treedt deze band alleen op in Winschoten." Aangezien de Amerikanen reisden zonder bassist werd hier een beroep gedaan op Thijs Chanowski (1930-2017), alias Mike Fels. Hij was de producer van de eerste tien afleveringen in 1968 van de bekende Nederlandse televisieserie, De Fabeltjeskrant. Op 15 juli 1957 speelt de band voor de televisie in het Casino in Noordwijk, later in Scheveningen. Het orkest zorgt voor ambiance in een tent tijdens het wandelevenement, de Vierdaagse van Nijmegen, die liep van dinsdag 16 juli tot vrijdag 19 juli 1957. Op 26 juli trad het Quintet trad op in de Rivierahal in Rotterdam en enige tijd ervoor in de Sheherazade in Amsterdam. Iemand moet toch over foto's beschikken van die muzikanten, dat waren toen toch uitzonderlijke optredens.

In augustus 1957 was Jimmy Wormworth met zijn American Jazz Quintet te vinden in Parijs voor een reeks optredens in Le Chat Qui Pêche, Rue de la Huchette in Quartier Latin, Parijs. Op 14 augustus vierde Jimmy Wormworth zijn negentiende verjaardag in de Franse hoofdstad. Drummer Al Levitt (1932-1994) voerde die avond Jimmy zo dronken dat hij niet kon spelen in Le Chat.

Vanuit Parijs reisde de groep heen en terug naar Amsterdam. In Parijs werd soms bassist Michel Gaudry (°1928) ingeschakeld. Jimmy's muzikanten gingen luisteren naar de optredens in Club Saint-Germain, toen een bloeiende jazzclub. In de jaren vijftig kwamen daar grootheden als trompettist Miles Davis en saxofonist Lester Young optreden. Een ontmoeting met Nico Bunink zat er ook in, die woonde al van 1956 in Parijs. Op 26 juli 1958 was Nico pianist bij het openingsconcert van de Blue Note met saxofonist Zoot Sims. Hij trad er op met saxofonist Barney Wilen en Al Levitt. Wormworth onderhield contacten met Bunink toen die in 1959 in New York ging wonen.

George Braith met zijn Braithophone live in concert:
<https://tinyurl.com/yjdnvdtw> (video)

Rond **1961** ontwikkelde George Braith zijn techniek om twee instrumenten tegelijk te spelen. Braith is een van de weinigen die daarmee in de voetsporen traden van Rahsaan Roland Kirk (1936-1977). Zijn techniek op altsax leert hij van Lou Donaldson. Door aanbevelingen van Donaldson en scatzanger Babs Gonzales (1919-1980) kwam Braith bij Blue Note Records. Orgelist Big John Patton (1935-2002) had een souljazz trio van 1963 tot 1969 met 'sidemen' als drummer Clifford Jarvis, gitarist [vervolg op de volgende pagina links...](#)

James Blood Ulmer en George Braith. In **1963** is Braith op twee platen van Patton te horen.

Na drie Blue Note's ('Two Souls In One', 'Soul Stream' en 'Extension') wordt Braith daar opzij geschoven. Hij verhuist naar de West Coast en in **1965** woont hij in Los Angeles.

Beluister hier alle Blue Note-platen:
<https://tinyurl.com/3xwz6brn>

Braith en trompettist Freddie Hubbard (1938-2008) reisden eens van Los Angeles naar Hollywood. Ze waren gehaast om John Coltrane's openingsconcert in de Jazz Workshop bij te wonen. Wellicht was dat in september 1965. Daags nadien traden Braith en Hubbard op in de Both/And Club. Die was pas opgericht in 1965 en actief tot in 1973. Coltrane was onder de indruk van Braith en vraagt hem weer naar de Oostkust te gaan: 'You need to be in New York'. Coltrane betaalde zijn terugreis. In New York liep de samenwerking een beetje mis en niet van een leien dakje. De relatie Braith-Coltrane was kort, want John stierf op 17 juli 1967.

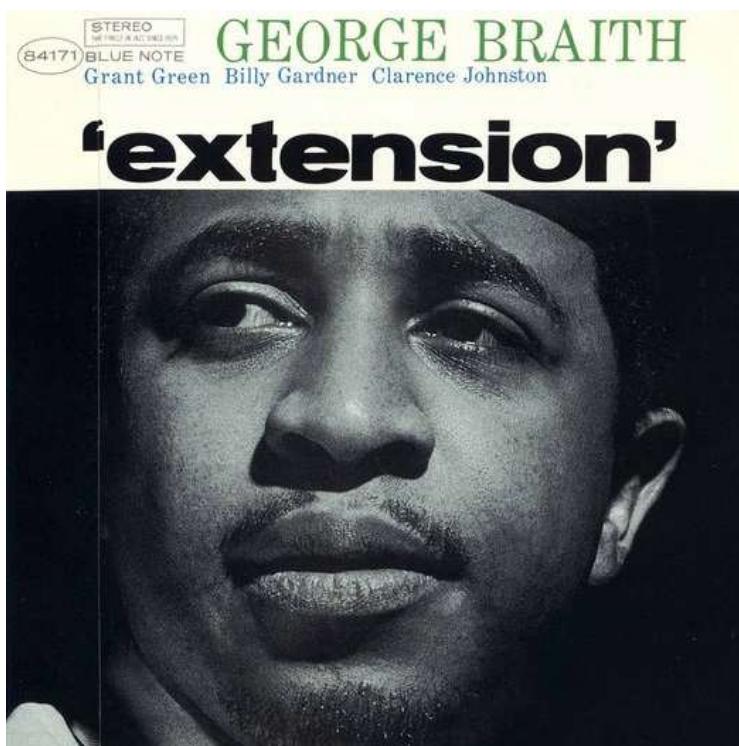
In **1966** opende Braith zijn eigen concertzaaltje 'Musart' voor black oriented free music. Het viel in de smaak en trok New York's jazzmusici aan: Wilbur Ware, Kenny Dorham, Roy Haynes, Beaver Harris, Albert Dailey.

Hetzelfde jaar nam Braith twee platen op voor Prestige ('Laughing Soul' en 'Musart'). 'Jazz is meant to be joyful and Braith proves it in Laughing Soul'. Voor een volgende elpee is het wel twintig jaar wachten. In **1972** sluit hij Musart en verhuist naar Europa. Naar welk land achterhaalde ik niet.

Beluister hier het album 'Musart':
<https://tinyurl.com/3hu5665e>

Van juni 1972 tot in 1978 had saxofonist Sam Rivers zijn Studio RivBea in Soho, NYC. Die was in de woning die Rivers (1923-2011) met zijn vrouw Beatrice bewoonde in East Village. Voor vier dollar entree kon je er urenlang luisteren naar wat toen revolutionaire jazz werd genoemd. De uitvoerders van een soort underground jazz waren Dave Holland, William Parker, David Murray, Oliver Lake, Henry Threadgill, George Braith en Sam Rivers.

Op 15 juni **1975** speelde George Braith in een combo met pianist Sam Rivers tijdens de 'Party in Harlem for Coltrane' [vervolg in de rechterkolom...](#)

George Braith op de hoes van zijn album 'Extension'.

Book' in het Harlem Cultural Council Performance Center in NYC. Tweehonderd aanwezigen konden luisteren naar Braith als 'John Coltrane's student who plays alto and soprano saxophones at the same time'. Coltrane was dertien jaar ouder dan Braith. 'Coltrane - A Biography', geschreven door Dr. Cuthbert Ormond Simpkins, werd in 1975 gepubliceerd. Ik bezit de tweede druk, 287 pagina's.

Als muzikant had Braith niet veel goedbetaalde jobs, hij verdiende bij als straatmuzikant. Om zijn familie te onderhouden werkte hij als klusjesman en timmerman.

Op 5 oktober **1979** trad Braith op tijdens het Eerste New York Jazzfestival. Daar waren ook: Dizzy Reece, Tommy Turrentine, Charles Davis, Clifford Jordan, Harold Vick, Harold Ousley.

In **1984** speelt Braith op zijn 'Braithophone' in de film 'Moscow On The Hudson'. Dat instrument is een bedenkfel van Braith, een sopralto, half sopraan, half altsax. Eenmaal gehoord kan je die klankkleur niet meer vergeten. Saxofonist James Carter (*1969) vroeg Braith er één voor hem te bouwen. Carter betreedt met zijn Elektrik Outlet dezelfde paden als Braith.

In de **jaren negentig** treedt Braith sporadisch op in Pumpkins, NYC. Een ander Braith' project is Boptronics waarin hij vele instrumenten bespeelt en experimenteert met 'multitrack recording'.

Begin **jaren 2000** en ook jaren nadien is Braith met zijn Braithophone een vaste attractie op de maandagavonden in de Fat Cat Jazz Bar, soms met Lou Rainone (piano), Marcus McLaurine (bas) en Mark Whitfield (drums). Op maandag 17 mei **2010** trad Braith op in de Fat Cat met bassist Andy McCloud (1948-2010). Het was McCloud's laatste optreden, want hij overleed op 24 mei 2010. Hij was de bassist bij de eerste opnamen van Elvin Jones Jazz Machine in Stuttgart in februari 1978.

Op 26 juli **2012** trad Braith op in het Tav Cafe in Taiwan. In **2015** toerde Braith in Japan met Daisuke Kawai (orgel) en Yoichi Kobayashi (drums).

[vervolg op de volgende pagina links...](#)

Vanaf 2007 werd gewerkt aan de herorganisatie van de metroverbindingen in New York City. In het 72nd Street Station (Manhattan) van de Second Avenue Subway maakte de Braziliaanse kunstenaar Vik Muniz (Sao Paulo, °1961) in een doorgang een reeks levensgrote portretten in mozaïek. Braith is er ook uitgebeeld, op basis van een foto uit 2009. Het kunstwerk werd op 1 januari **2017** feestelijk en muzikaal onthuld. Een toeschouwer vroeg Braith waarom juist hij uitgekozen werd: 'listen to my music and you'll see!' was zijn reactie.

Bekijk het mozaïek hier :
<https://tinyurl.com/4t8y22hj>

Op 26 juni **2024** was Braith geboekt in de reeks Jazz At Pier 84, Hudson River Park. Will Glass is de programmadirecteur in samenwerking met de Jazz Foundation of America. Braith speelde er al in 2018.

Op 6 oktober 2018 werd George Braith gekoppeld aan een Pools jazztrio voor het Sopot Jazz Festival. Dezelfde dag speelde altsaxofoniste Tineke Postma (°1978) daar in de formatie Axon, een groep samengesteld door saxofonist Greg Osby (°1960). Heeft Tineke Braith zien optreden en met hem gesproken?

Braith treedt, als inmiddels 85-jarige, nog maandelijks op voor senioren in Manhattan. Op zondagnamiddag om vijf uur is hij dikwijls een uur lang te horen in de Jazz Vespers in de Lutherse Saint Peter's Church in Manhattan. Raadpleeg de City Guide in New York. Misschien vindt u Braith in de 449 LA Scat, Lenox Avenue, in Harlem, NY 10027. Een betaalbare club met live jazz.

George Braith is een saxofonist met een eeuwige muzikale verbeelding. Zijn opnamen geeft hij uit als een soort underground cd-rom, op zijn eigen Excellence label. Maar de platen zijn moeilijk te vinden.

De Braithophone wordt ook nog steeds geproduceerd. Vanzelfsprekend is Braith President van zijn Braithophone Music Instrument Company.
[\(http://www.braithophonecenter.com/\)](http://www.braithophonecenter.com/)

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS

George Braith speelt op verschillende instrumenten: tenorsax, altsax, sopraansax, stritch, c-melody sax. En op zijn Braithophone. Ik luisterde naar George [vervolg in de rechterkolom...](#)

De Braithophone. (Foto: Facebook George Braith)

Braith's 'The Complete Blue Note Sessions' (de sessies van 4 september 1963, 16 december 1963 en 27 maart 1964; dubbel-cd Blue Note 24558). En ook naar de 'Musart'-plaat uit 1966. Op YouTube is veel van Braith te vinden. Ik heb geen of onvoldoende data van zijn publicaties op zijn Excellence-label of andere labels.
[vervolg op de volgende pagina links...](#)

12 juli 1961 – **George Braith** + anderen (4 nummers, niet uitgebracht, Savoy)

11 juli 1963 – **Big John Patton**, 'Blue John', met Tommy Turrentine, Braith, Big John Patton, Grant Green, Ben Dixon (Blue Note 84143, Englewood Cliffs)

2 augustus 1963 – **Big John Patton**, Braith, Big John Patton, Grant Green, Ben Dixon (Blue Note 84143, Englewood Cliffs)

4 september 1963 – **George Braith**, 'Two Souls In One', Billy Gardner, Grant Green, Donald Bailey (Blue Note 84148, Englewood Cliffs) – zijn debuutalbum, eigenlijk een Grant Green plaat

16 december 1963 – **George Braith**, 'Soul Stream', Billy Gardner, Grant Green, Hugh Walker (Blue Note 84161, Englewood Cliffs) – zijn tweede plaat, provocatief materiaal

27 maart 1964 – **George Braith**, 'Extension', Billy Gardner, Grant Green, Clarence Johnston (Blue Note 84171) – drie nummers van 24 maart niet uitgebracht (soms foutief geciteerd in 1965)

4 januari 1966 – **Don Covay and The Goodtimers**, 'Watching The Late Late Show', soul met Braith op zijn braithophone, Bernard Purdie, Willie Bobo (Atlantic 45-2323)

1 maart 1966 – **George Braith**, 'Laughing Soul', Big John Patton, Grant Green, Eddie Diehl, Victor Sproles, Ben Dixon, Richard Pablo Landrum (Prestige 7474) – zijn eerste voor Prestige

21 november 1966 – **George Braith**, 'Musart', Jane Getz, Jay Carter, Victor Davis, Ben Dixon, Victor Allende, Ellen Shashoyan, Bunny Foy, Adrienne Barbeau, Cal Lampley (Prestige 7515) – zijn tweede en laatste voor Prestige, opnamen 'live in the studio'

3 januari 1967 – **George Braith**, Jane Getz, Eddie Diehl, Bill Salter, Angel Allende, Freddie Briggs, Gilbert Braithwaite, Chico Torres, Popito Allende, Bunny Foy, Juanita Williams, Evelyn Blakey (Prestige 7515)

oktober 1967 – **George Braith**, John Hicks, Herbie Lewis, Roy Haynes (Prestige, vier nummers niet uitgebracht)

4 april 1992 – **George Braith**, 'Double Your Pleasure, Live At The University Of The Street', Ronnie Mathews, Tarik Shah, Mark Johnson, Jimmy Lovelace (King label, Paddle Wheel 114, Bellaphon)

oktober 2001 – **Big John Patton**, 'Eagle Eye Blues, Live From The Continental Club, Austin, Texas', George Braith, Martin Banks, Eddie Diehl, Marvin Horne, Ben Dixon, Chime Braith, Jasmin Braith (Excellence 1024)

vervolg in de rechterkolom...

De hoes van het Prestige-album 'Laughing Soul' (nr. 7474).

november 2001 – **George Braith & Friends**, 'Vol. 1', met Gil Collins, Ronnie Mathews, Albert Dailey, Buster Williams, Morris Edwards, Jimmy Wormworth, en met Sonny Rollins die met een voorwerpje een voorwerpje bewerkt, opgenomen in Braith's Musart Studios in zijn restaurant-club in Soho, een ontmoetingsplaats voor muzikanten (Excellence)

2002 – **George Braith**, 'Turn Of The Century, Featuring The Braith Family Singers', met gitarist Charles Smith van Kool and the Gang, Kim Clarke, Reggie Bordeaux (Excellence 1021)

*2003? – **George Braith and the Braith Sisters**, 'Boptronics, Live Jazz', met Charles Smith (Excellence)

2 september 2003 – **George Braith & Friends**, 'Vol.3, Live at the Jazz Jamboree, Barcelona', met Dave Wilkinson, Phil Wilkinson, Caspar Saint Charles, Andrea Trillo (Excellence)

2006 – **George Braith**, 'Bip Bop, Bam', met Albert Dailey, Buster Williams, met op de hoes een foto uit 1948, toen Braith negen was (Excellence 1032)

juli 2007 – **George Braith 3**, 'Live At Jazz Am Berg', Hans Strasser, Doug Hammond, in Linz, Oostenrijk (Alessa 1008)

2007 – **George Braith**, 'Bop Rock Blues', Earl Davis, Bernard Wright, Charles Smith, Reggie Bordeaux (Excellence)

2014 – **Joe Jordan**, 'Give Love', met The Give Love Interview featuring George Braith (1'54")

2021 – **George Braith**, 'New York Soul' (Senator Bop)

22 september 2022 – **George Braith**, Louis Rainone, Ben Meigners, Andrew Atkinson, concert in het National Jazz Museum in Harlem

Braith op compilaties ...

Real Blue: No Room For Squares II (TOCJ 5882)

So Blue So Funky (Heroes of the Hammond) (Blue Note 796563)

Hip Walk: Jazz Undercurrents in 60s New York (BGP 143)

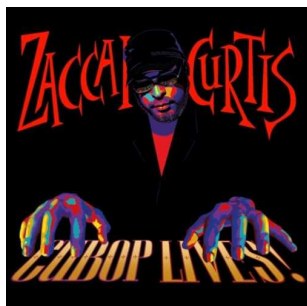
Further Adventures of Mod Jazz (Kent 300)

Erik Carrette

De auteur dankt Will Glass, Bert Vuijsje, Rein de Graaff en Jeroen de Valk voor hun toelichtingen.

JAZZWEEK TOP DRIE

19 augustus 2024

1 Zaccai Curtis

Cubop Lives!
(TR Collective)

2 Etienne Charles Creole Orchestra

ft. Rene Marie
(Culture Shock Music)

3 Louis Hayes

Artform Revisited
(Savant)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Jan-Wouter Alt, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot.

Webbeheerder: Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 augustus 2024

Yves Tassin, [JazzMania:](#)

SPOOK The Brood (WERF Records)

Jos Demol, jazzhalo.be:

GONZALO RUBALCABA AND HAMILTON DE HOLANDA Collab (Sony Music Brazil)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

VADIMS DMITRIJEVS QUINTET

Integration!

(Jersika Records)

Christof Thurnherr, [Jazz'n'More:](#)

NANA SINEPHRO Endlessness (Warp Records)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

STEPHAN STADFELD LARGE ENSEMBLE

Caught In A Rug (XJAZZ! Music)

Madli-Liis Parts, [Muusika:](#)

MARIA FAUST JAZZ CATASTROPHE: 3RD MUTATION

Moth (Bush Flash Records)

Mike Flynn, [Jazzwise:](#)

TRIO GRANDE Urban Myth (Whirlwind Recordings)

Paweł Brodowski, [Jazz Forum:](#)

MATEUSZ SMOCZYŃSKI

Adam's Apple (Warner Music Poland)

Krzysztof Komorek, [Donos kulturalny:](#)

GADT/GRZYWACZ/KORDIAK/ZAGAJEWSKA

Voiceact (Fundacja Słuchaj)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

JESSICA ACKERLEY

All Of The Colours Are Singing (AKP Recordings)

Dick Hovenga, [Written in Music:](#)

KESSONCODA Outerstate (Gondwana Records)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

JOHN ZORN

Nothing Is As Real As Nothing (Tzadik)

Nuno Catarino, jazz.pt:

ANDRÉ MURRACAS

Regularly Irregular (Roda Music)

Henning Bolte, [freelance:](#)

AB BAARS/JOOST BUIS/BERLINDE DEMAN

Cecil's Dance (Wig)

Sebastian Scotney, [UK Jazz News:](#)

ZARA MCFARLANE

Sweet Whispers: Celebrating Sarah Vaughan

(Eternal Source Of Light!/K7 Records)

Lars Mossefinn, [Dag og tid:](#)

PANDEMIC SOLUTION

Afterdog (Blåmann Records)

Patrik Sandberg, [Jazz:](#)

PAT METHENY MoonDial (BMG)

Cim Meyer, [All That ...:](#)

BÉVORT 3

Live 2020-2021 (Gateway)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

MARGAUX OSWALD COLLATERAL DAMAGE

In Time, Hollow Oaks Become Chapels (Clean Feed)

Axel Stinshoff, [Jazz thing:](#)

HELVETICUS

Our Way (Blaser Music)

Luca Vitali, [Giornale della Musica:](#)

SIDSEL ENDRESEN, JAN BANG, ERIK HONORÉ

Punkt Live Remixes Vol. 2

(Punkt Editions – Jazzland Recordings)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)